

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

PROSINEC 1999

OBSAH

Po deseti letech	2
Boží vůle - děkování	2
Poslušnost autoritám	3
Kristovo účinné vykoupení	5
Omezené smíření	16
Bohoslužby v Korintu	20
Zdravý sbor	25
Kalich Páně	28
Tři zázraky	31
Slzavé údolí	33
Nová Bible Kralická	35
Z Internetu:	
* Němečtí kazatelé	37
* Hřebíky	37
* Míša	38
* Proměna ve vězení	39
* Podvojnost víry	40
* Parlament světových náboženství	40
Z dopisů	41
Oznámení:	42
Rozloučení	43
Rok 2000	43

METODY SE MĚNÍ ZPRÁVA ZŮSTÁVÁ STEJNÁ

Před několika měsíci jsme se pustili do nesnadného úkolu - položit základy rozsáhlé internetové stránky, která by zahrnovala text, obraz i zvuk.

Stránka roste, a podle statistiky máme asi sedm návštěv denně, hlavně ze Slovenska. Kdo by se rád podílel na překladech z angličtiny, napište nám: zod@hcjb.cz

Prolistujte si naši stránku
<http://www.hcjb.cz/>

Síla "biblické školy" nespočívá v praktických aktivitách, veškerá její síla spočívá v tom, že se zde ponoříte do Božích pravd, abyste jimi "nasákli". Nemáte nejmenší potuchu, jakou pro vás Bůh připravuje budoucnost, a nevíte, jakými tlaky a napětím budete procházet doma nebo v cizině. Jestliže promrháte svůj čas v nesčetných aktivitách, místo abyste se nořili do velikých a základních pravd o Božím vykoupení, potom, když doopravdy přijdou tlaky a napětí, tak neobstojíte. Využijete-li ale tento čas, abyste v Bohu zakořenili a založili základy, třebaže se vám to může zdát nepraktické, pak Mu zachováte věrnost za všech okolností.

*- To nejlepší pro Jeho slávu -
19.10. - Oswald Chambers*

PO DESETI LETECH

(Úvaha)

Doba deseti let je v životě jednotlivce, národa i církve jistým mezníkem. V době historických změn je třeba se ohlédnout na období před rokem 1989 a na uplynulých deset let po onom mezníku.

V obou případech to není radostný pohled. Zklamali jsme jako jednotlivci, jako národ i jako Církev. Po roce 1968 jsme dokonce přestali věřit, že se režim může změnit vnitřní korozí a vlastní neschopností. Proto jsme přijali onu tichou a virtuózně sdělenou výzvu k rozumné poslušnosti a vůbec jsme netušili onu hloubku zbahnění, která z ní vyrůstala. Chtěli jsme přežít bez nejmenších obětí, bez potíží šikanováním, ztrátou dobrých míst a postupů, možnosti cestování.

Mravní zákony jsou však nemilosrdné. Za naše viny dnes splácíme deziluzi, tisícerym zklamáním. A samozřejmě drzým a razantním nástupem temných sil.

Volání po "tlusté čáře" za minulostí není nic jiného než snaha o zabetonování oné tristní skutečnosti, že v čele našich četných veřejných institucí, podniků a organizací stojí neochvějně bývalí funkcionáři, fyzlové a agenti. "Tlustá čára" by měla svůj mravní smysl potud, pokud by jí předcházelo potrestání, odstranění či alespoň pokání těch, kteří se na minulém marasmu ať přímo, či nepřímo podíleli.

Nic takového se nestalo. Naopak. Abychom mohli klidně spát, seznamy bývalých spolupracovníků StB pokládáme za nevěrohodné, a co hůře, ty z církevní oblasti málem že nedekorujeme řády za záchranu církve.

Pro udržení přijatelných norem lidského chování neznám dosud nic účinnějšího, než je jistota či alespoň předtucha spravedlivého trestu za minulé pochybení. Spravedlivý trest se nekoná...

A tady vidím největší hrozbu pro budoucnost.

Závěrem bych rád citoval z rozhovoru farářky J.Šilerové pro LN: *"Po těch čtyřiceti letech nahromaděných vin a ústupků se u nás nikdo z ničeho nekál. Jako kdyby nikdo za nic nemohl, nikdo nikoho nezavíral, nepopravoval, neplazil se před komunistickou vrchností. Viny nebyly pojmenovány, hřích nebyl vyznán a litován a teď se díváme, v jakém duchovním marasmu žijeme."*

Jaromír Ráb

Bratrská rodina, 6,7/99

BOŽÍ VŮLE PRO DĚKOVÁNÍ

- ◆ *Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás (1. Tesalonickým 5,18)*

Bůh nám přikazuje děkovat

Boží příkaz děkovat zahrnuje všechny věci: **"Za každou věc děkujte."** Výraz **"každá věc"** obsahuje všechna pozhnání. Příkaz je jednoduchý: Děkujte Bohu, který je neúnavný v dávání. Dokonce i tehdy, když nejsme vděční, On nám dává znovu a znovu. **"Každá věc"** zahrnuje i soužení, těžkosti a zdánlivě neřešitelné problémy.

Pro naši přirozenost je obtížné děkovat, obzvláště když prožíváme těžké chvíle a neštěstí. Ale Bůh má zalíbení v tom, že žádá a očekává nemožné, aby nás přitáhl blíže ke Kristu. Pouze v Kristu můžeme vzdávat opravdové díky. Ježíš Kristus je děkující Velekněz své církve. V něm je modlitba propojena s děkováním. Není Kristus tím prvním důvodem, proč Heidelbergský katechismus jmenuje modlitbu jako hlavní část dikuvzdání a vděčnosti?

Děkování je Boží vůle

- ◆ *Ve všem vzdávejte díky, neboť toto je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1 Te 5:18)*

Kdyby to nebyla Boží vůle, nikdo by sám od sebe neděkoval. Podle své přirozenosti jsme mravně zkažení, tudíž

plní hříchu, ne díky. Ale Boží vůle náš postoj milostivě mění. V tom spočívá milost evangelia: Boží vůle přemáhá naši vůli. Nejlepší okamžiky v našem životě nastávají tehdy, když můžeme bez jakýchkoliv postranních úmyslů říci: "Buď vůle Tvá."

♦ *Pokora, modlitba a děkování jsou trojice v milosti. Bůh Otec je propůjčuje podle své vůle. Proto jsme učinění ochotnými v den Jeho moci. (Ž 110:3)*

Bůh propůjčuje děkování

Naše ochota děkovat přichází od Boha; Jeho přičiněním jsme schopni děkovat pouze v Kristu a skrze Krista. Opravdoví věřící musí plnit Boží příkaz skrze víru - "v Kristu Ježíši" nám Bůh propůjčuje děkování. Jak? Skrze pokyn Ducha svatého, "že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha." (Římanům 8,28) Boží děti mají období, kdy zrakem víry rozpoznávají nezbytnost všeho, co odporuje tělu. To zahrnuje tyto skutečnosti abych:

- ✓ byl připodobněn Kristu skrze účast na Jeho utrpeních a Jeho obrazu
- ✓ byl uzpůsoben chodit ve víře, ne viděním
- ✓ se učil žít ve světle věčnosti
- ✓ abych byl oddělen od světa
- ✓ abych si byl vědom špatností hříchu
- ✓ abych byl naladěn tak, abych přijímal Boží otcovskou láskyplnost v trestání
- ✓ abych se pokořoval, připomínal si, kdo jsem já a kdo je Bůh
- ✓ abych užíval léky, které ničí hřích a působí růst ovoce ducha
- ✓ abych šel cestou ke slávě tak, abych dokonale oslavil Boha
- ✓ Právý věřící ví, že vše, co Bůh činí, je pro jeho dobro. Proto buďte odvážní a silní ve víře. Co Bůh přikazuje a chce, to také propůjčuje. Tvoje děkování je bezpečně v Jeho rukou, protože Jeho přikázání, vůle a naplnění jsou uložena mimo satanův dosah - v přimlouvajícím se Kristu.

Buď vděčný. John Trapp napsal: "Ten, kdo jede na svou korunovaci, nepřemýšlí

o tom, že právě přší." I ty jedeš na svou korunovaci. Proto nepřemýšlej o utrpení, protože Bůh ti připravil cestu ke slávě. Deštivé dny a přeháňky jsou Boží příprava, abys rostl a dozrál pro věčné světlo, které zdědíš v budoucnosti. Vše je součástí Božího záměru a On žádá tvé děkování za všech okolností. Jeho plán nemůže selhat. To, co On řekl o péči o vrabce, platí také o tobě. Důvěřuj Jemu, a ne sobě. Děkuj Jemu, ne sobě. Chval Jeho, ne sebe.

Dr. J.R. Beeke

pastor Heritage Netherlands Reformed congregation, Grand Rapids, Mich.

The Banner of Sovereign Grace Truth, říjen 1998.

PROČ JE DŮLEŽITÉ PODROBIT SE AUTORITĚ

Na mnoha místech Písma nás Pán Bůh vyučuje, že *Boží cesty nejsou naše cesty a že Jeho cesty převyšují ty naše* (Iz 55:9). On ví, co je pro Jeho děti nejlepší. Chce, abychom ho nechali v nás působit. Tak On skrze nás oslaví sám sebe a zároveň my budeme dostávat to, co je pro nás nejlepší.

♦ *Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. (Ž 37:4)*

Ovšem dovolit Bohu, aby v nás působil, vyžaduje naše podrobení se. Podrobit se znamená odevzdat sám sebe jiné autoritě či vůli někoho jiného, vzdát se. Bůh nám ve svém slově ukazuje, že se máme podřídit Jeho autoritě. On je El Šadaj, On se o nás chce starat a pečovat o nás. Dělá to, když se mu odevzdáme, následujeme Jeho přikázání a trávíme čas v obecenství s ním na modlitbách a v sdílení.

V podřízenosti si uvědomujeme, kdo je svrchovaným Pánem našeho života. Bůh nedělá nic náhodně ani chaoticky. Boží řád můžeme vidět v Jeho stvoření, zákonech a v Jeho slově. Bůh jedná vždy v souladu se svými nařízeními a s hierarchií hodnot, které sám určil.

4 ZÁPAS O DUŠI

Z toho vyplývá, že my, Jeho stvoření, se rovněž musíme v uspořádání věcí a dění našeho vlastního života podřídit Boží autoritě.

V souladu se svými svrchovanými záměry staví Bůh některé lidi do mocného postavení. Když se podíváme na příklady z Písma, uvidíme, proč je tak důležitá poslušnost. Bůh ukazuje Davidovu poslušnost ve vztahu k Saulovi. Přestože Saul usiloval o Davidův život, David ho nezabil, i když k tomu měl příležitost (1 Sam 24:4-20). David dokonce o Saulovi ani nemluvil zle, protože věděl, že Saulova autorita pochází od Boha (1 Sam 24:6). Saul se kvůli své pýše, strachu a touze zalíbit se lidem vymanil zpod Boží záštity a výsledkem byly zmatky, trýzeň a šílenství.

Další příklady:

1. Bůh dal moc faraónovi:
♦ *Avšak proto jsem tě zachoval, abych na tobě ukázal svou moc...*
(Exodus 9:16)
2. Ježíš se setkal s vojákem, který vnímal Ježíšovu autoritu a ochotně se jí podřídil. Písmo říká, že Ježíš "se podivil" setníkovu pochopení.
(Matouš 8:9)
3. Ježíš věděl, že moc, kterou má Pilát k vydání rozsudku nad Jeho životem, mu byla dána Otcem shůry.
(Jan 19:11)
- ♦ 4. *Ježíš byl poslušný až k smrti.*
(Filipským 2:8)

Bůh staví některého člověka do mocného postavení tehdy, když chce v soula-

du se svými svrchovanými záměry svému lidu požehnat, anebo ho podrobit pronásledování. Naše vedoucí představitelé se musíme dívat jako na osoby dosazené Bohem k určitému účelu a musíme se jim podrobit jako Bohem dané autoritě. Podívejte se na stav dnešního světa; podívejte se na ty, kdo mají moc. Jsou to Boží lidé? Neodrážejí chování a stav srdce člověka dnešního světa? Nesuďte, ale posuzujte a "poznáte je po ovoci". (Mt 7:15)

Bůh povolal strážce, aby zjevoval pravdu a odhaloval lži nepříteli skrze Božího Ducha.

- ♦ *Ustanovuj tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z mých úst slovo, vyřídíš jim mé varování.*
(Ezechiel 3:17)

My jako křesťané máme ve všem hledat Pána, modlit se a jednat ve shodě s Jeho vedením a vždy v úplné shodě s Jeho slovem. Máme se modlit za lidi postavené v moci a autoritě, ať už to jsou rodiče, manžel, starší v církvi, vedoucí v práci, starosta města, člen vlády, zákonodárce či prezident republiky. Naslouchajte Božímu hlasu, žádejte o rozpoznání, abyste se mohli přidržovat pravdy. A pak čekejte na svého Pána a Boha v úplné podřízenosti Jeho vedení.

- ♦ *Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.* (Ž 32:8)

Cindy Standley, FAMC
Unravelling The New World Order 6/98

Kutnohorská radnice:

Každý, kdo jsi člen rady a přistupuješ k jednání o věcech veřejných, odlož před těmito dveřmi všechny vášně, hněv, násilí, nenávisť, náklonnost i pochlebenství a podřid osobní zájmy prospěchu celku. Protože podle toho, jak budeš spravedlivý či nespravedlivý k jiným, tě Bůh bude soudit a odplatí ti.

Ř. P. 1595

KRISTOVO

ÚČINNÉ VYKOUPENÍ

(3. část)

V 60. čísle ZODu jsme podrobně probrali 1. bod teologického pohledu, který dnes známe pod pojmem kalvinismus, ačkoliv nejde o nic jiného než o evangelium - jak napsal Charles Spurgeon před více než sto lety.

Tato první část měla název "**O zkaženosti člověka**". Mohli bychom ji také pojmenovat "Naprostá duchovní neschopnost a úplná mravní zkaženost člověka".

V 61. čísle jsme probírali druhou část s názvem: "**Boží vyvolení**". Mohli bychom ji pojmenovat "**Nepodmíněné vyvolení**", protože Bůh není při svých volbách omezen žádnou podmínkou.

V 62. čísle jsme měli "pauzu" a probrali jsme si všeobecné srovnání a rozdíl mezi arminianismem a kalvinismem. V článku nazvaném "*Napsali jste nám*" jsme odpovídali na reakce a otázky čtenářů. Dále jsme si obsáhleji pověděli o "**Podvojném předurčení**" v článku stejného názvu. Doporučuji, abyste si nejprve přečetli nebo připomněli výše zmíněné pojednání, abyste porozuměli následujícím textům ve všech souvislostech.

Dnes, v 63. čísle ZODu, přicházíme k 3. bodu, ke "**Kristovu účinnému vykoupení**". Účinné vykoupení jinými slovy znamená, že Pán Ježíš Kristus nezemřel za všechny lidi, ale zemřel "jen" za své, kteří byli zapsáni do knihy života před založením věků. Plně si uvědomuji, že právě tento bod učení kalvinismu má nejvíce odpůrců. Osobně jsem jej po mnoho let střídavě přijímal a odmítal, až do chvíle, kdy jsem v srdci porozuměl všemohoucí Boží svrchovanosti a naprosté lidské duchovní nemohoucnosti, i tomu, co to znamená být duchovně mrtev.

V úvodu chci ještě zdůraznit, že všichni, kdo přijímají reformovanou (kalvinistickou) víru ke spasení souhlasí s tím, že poslušnost a utrpení Pána Ježíše Krista na kříži má nekonečnou hodnotu. Kdyby se Bůh svrchovaně rozhodl, že uplatní Svou milost do té míry, že zachrání každého hříšníka, potom by Ježíš Kristus nemusel podstoupit větší míru utrpení a nebyl by o nic poslušnější. Obět Pána Ježíše je nekonečná a plně postačuje pro záchranu všech hříšníků - každého muže, ženy a dítěte, kteří kdy žili na této zemi.

Prohlédněme si znovu oba pohledy jak jsme je znázornili v tabulce v posledním čísle ZODu.

ARMINIANISMUS	KALVINISMUS
<p>3. Všeobecné vykoupení neomezené usmíření</p> <p><i>Boží obět smíření umožnila každému, aby byl spasen, ale smrt Pána Ježíše Krista ve skutečnosti nikomu nezajistila spásu. Ačkoliv Kristus zemřel za všechny, pouze ti, kteří v Něho věří, jsou spaseni. Hříšník je vyvolen na základě své víry. Kristova smrt umožnila Bohu, aby odpustil hříšníkům pod podmínkou jejich víry, ale ve skutečnosti nikoho nezachraňuje. Vykoupení Kristem se stává účinným pouze tehdy, jestliže jej člověk přijme.</i></p>	<p>3. Částečné vykoupení omezené usmíření</p> <p><i>Boží obět smíření byla stanovena tak, aby zachránila pouze vyvolené a skutečně jim zajistila spásu. Kristova smrt zrušila dluh našeho hříchu - utrpení za hřích na místě hříšníků, kteří k tomu byli předurčeni. Kromě toho, že vykoupení Kristem odstranilo hřích Jeho lidu, také zajistilo vše potřebné pro jejich spásu, včetně víry, která je v Něm sjednocuje. Dar pevné víry, která zaručuje spásu, je Duchem vložen do všech těch, za něž Kristus zemřel.</i></p>

6 ZÁPAS O DUŠI

Důvěřujme evangeliu! Pouze Písmo musí být naším rozhodčím. Nejdříve je třeba, abychom pochopili svrchovanost Boha tak, jak ji popisuje Písmo, ne podle svých představ, jak ji vnímáme v rámci naší tělesnosti. Nelekejme se pojmu "omezené usmíření". Vycházíme z předpokladu, že většina těch, kdo se hlásí ke křesťanství, nejsou universalisté, tedy ti, kdo by věřili, že v konci konců všichni lidé, bez rozdílu, budou spaseni. Většina křesťanů věří, že spasení není všeobecné - platné pro každého, nýbrž omezené - jsou ti, kdo jsou spaseni, a ti, kdo zůstávají ztraceni. Celý spor vedeme o omezené vykoupení - v to věříme všichni, ať patříme do tábora arminiánů, či kalvinistů, ale o to, kdo spásu omezuje. Je to člověk, nebo Bůh? Má člověk rozhodující slovo svým přirozeným skutkem víry, nebo je to Bůh, který svrchovaně, podle své rady rozhoduje o svém stvoření? Je Kristova oběť jen potencialitou, která se naplňuje teprve lidskou vírou, nebo Jeho oběť zahrнула a naplnila vše - víru, smíření, ospravedlnění, posvěcování...

Pojďme do Písma, abychom odpověděli na otázku, za koho se Ježíš Kristus obětoval. Ptáme se: zemřel za všechny, nebo jen za ty, kteří mu byli dáni Otcem?

Ježíšova oběť neumožnila spasení, Jeho oběť spasila!

Písmo nehovoří o tom, že by Ježíšova oběť umožnila spásu všem těm, kdo přirozeně uvěří. Písmo popisuje zamýšlený Boží cíl, totiž, že Ježíšova oběť zajistila Božimu lidu celý proces spásy - tj. znovuzrození, víru, usmíření, ospravedlnění, posvěcování a vzkříšení těla. Ježíš dosáhl pro svůj lid na kříži skutečnou (ne možnou) spásu. Ježíš zemřel za Svě skutečně t.j. aktuálně. Ježíš nezemřel za všechny, že by jim spásu umožnil, nezemřel tedy potenciálně.

1. Písmo učí, že Kristus nepřišel, aby umožnil všem lidem spasení, aby po něm mohl každý sáhnout v rámci svobodného rozhodnutí - svým skutkem víry.

◆ *Porodí pak syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.* (Matouš 1:21)

Ježíš se nenarodil proto, aby umožnil spásu všem; narodil se, aby spasil hříšníky, aby zachránil svůj lid. Přišel na tento svět, aby zachraňoval, ne aby umožňoval lidské padlé vůli nakládat s Jeho obětí jak se mu zachce. Ježíšova oběť patří Otcí, On s ní naloží podle vůle Svě svrchované rady.

◆ *Syn člověka přece přišel, aby hledal a spasil to, co zahynulo.* (Lukáš 19:10)

Ježíš vyhledal ty zahynulé, kteří mu byli dáni Otcem, a spasil je. "Spasil" je dokonavé sloveso. Ježíšova spásná oběť je dokonaná a dokonalá, není otevřená! Neumožňuje člověku, aby Kristovu spásnou oběť zplatnil svým přijetím a nezplatnil svým odmítnutím. O důsledku Ježíšovy spásné oběti nerozhodují mrtví v hříchu. Ježíšova oběť není podmíněna člověkem - je bezpodmínečná, protože mrtví jsou neschopni se rozhodovat ve věcech Božího Ducha.

◆ *Milost vám a pokoj od Boha Otce a od našeho Pána Ježíše Krista, který dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.* (Galatským 1:3-4)

Zde Pavel píše nám, církvi. Ježíš se vydal za nás, za církev. Plně nás, svou církev, vysvobodil, protože patříme k Jeho lidu, ne podle naší vůle, ale podle vůle Boha a Otce. Ježíš vysvobodil jen Svoje, nevysvobodil všechny - jinak by byl spasen každý.

◆ *"...který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe svůj zvláštní lid, horlivě milující dobré skutky."* (Titovi 2:14)

Z tohoto verše vyplývá, že jen jeho zvláštní lid je vykoupen a očištěn. Ti, kdo k zvláštnímu lidu nepatří, nejsou Ježíšovou obětí vykoupeni, ani očištěni. Důvod k celé Boží záchranné akci mnohých není jen hledání spasených hříšníků, ale skutečnost, že sám Bůh je

zachránil kvůli Sobě a pro Sebe! Jeho zvláštní lid je objekt Boží svrchované nesentimentální lásky.

♦ *Vždyť i Kristus jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen v Duchu. (1 Petřův 3:18)*

Ježíš Kristus se obětoval, trpěl na kříži, zemřel v těle a byl obživen v Duchu, aby nás, kteří patříme k Jeho lidu, přivedl ve víře k Bohu. Jeho oběť nás tedy přivádí k víře, a víra nás přivádí k Bohu. Ti, kdo k Bohu nedojdou, nedojdou proto, že nebyli Ježíšovým utrpením na kříži k Bohu přivedeni; Ježíš za ně tedy nemohl zemřít! **Víra spasení je neoddělitelná součást kříže**, víra není svobodné rozhodnutí tělesného člověka, protože přirozený člověk Boží věci nechápe.

2. **Písmo dále učí**, že výsledkem Ježíšova očistného a trpitelského díla na kříži je, že Jeho lid byl **usmířen Bohu, ospravedlněn** a dostal Ducha svatého, jenž jej regeneruje, tedy **posvěcuje**. Všechna tato požehnání byla dosažena a plně zajištěna v Kristově oběti na kříži za Jeho lid.

Kristus Svým vykupitelským dílem zajistil (ne umožnil) Boží smíření se Svým lidem.

♦ *Neboť jestliže, když jsme ještě byli nepřátelé, byli jsme s Bohem smířeni skrze smrt jeho Syna, mnohem spíše, když jsme již smířeni, budeme zachráněni jeho životem. (Římanům 5:10)*

My se s Bohem nesmiřujeme, On nás neurazil. My jsme naším hříchem urazili svatého Boha, proto je to On, kdo je "urazen", a smiřuje se s námi **skrze oběť Pána Ježíše Krista**. Naše smíření s Bohem je pasivní. Nesmiřujeme se, jsme smířeni. Přirozený člověk se nemůže o vlastní vůli smířit. Ti, kdo zůstávají v hříchu a nebyli s Bohem smířeni, na ty se smrt Jeho Syna na kříži nemůže plně vztahovat. Kdyby se na ně vztahovala, byli by s Bohem smířeni.

♦ *To všechno je pak z Boha, který nás se sebou smířil skrze Ježíše Krista a dal nám službu toho smíření, totiž*

že Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou, nepočítaje lidem smíření hříchy. A slovo o tom smíření svěřil nám. (2 Korintským 5:18-19)

Tento verš potvrzuje předešlý. Záměrně jej uvádím, protože slovo "svět" jako by naznačovalo, že jde o celý svět - a tedy všichni lidé byli smířeni s Bohem v Kristu. Zde se biblické verše doplňují, a porovnáním uvidíme, že si v ničem neprotičejí. Není správné je stavět proti sobě. "Svět" v tomto výskytu nemůže znamenat každého jedince, protože nikde není psáno, že jsou všichni s Bohem usmířeni. Všichni, kdo byli Bohem usmířeni, byli před svým usmířením ve světě. Kromě toho v témž dvojverší je jasně řečeno, že jen nám svěřil slovo o tom smíření, tedy slovo "svět" je vymezeno pouze na "nás", na církev, na Jeho vyvolený lid ze všech národů světa. Na konci tohoto pojednání si vysvětlíme z biblického pohledu význam slov "svět" a "všichni".

Kristus zajistil (ne umožnil) Svému lidu prominutí hříchu, tím zaručil (ne umožnil) jeho ospravedlnění.

♦ *Bůh však dokazuje svoji lásku k nám, neboť když jsme ještě byli hříšníci, Kristus zemřel za nás. Když jsme tedy nyní ospravedlněni jeho krví, budeme potom mnohem spíše skrze něho zachráněni (Římanům 5:8-9)*

Jde o týž princip - Kristus zemřel za "nás", nezemřel za všechny. K nám, k Jeho tělu, k Jeho církvi nepatří celý svět! My, adresáti Pavlových dopisů, ne celý svět, jsme nyní ospravedlněni a skrze Něho budeme zachráněni.

♦ *Vy jste však z něho v Kristu Ježíši, který se nám stal Boží moudrostí, spravedlností, posvěcením i vykoupením. (1. Korintským 1:30)*

Pavel píše zvláštní skupině lidí, totiž církvi. Omezuje ji na "vy". Církev je z Něho, On ji ospravedlnil Svojí obětí na kříži. Ti kdo nejsou z Něho, nejsou ani moudří, ani spravedliví, ani posvěcení, ani vykoupení. Pokud nejsou vykoupeni, pak se na ně smrt Pána Ježíše Krista plně nevztahuje. Kdyby

8 ZÁPAS O DUŠI

zemřel za všechny do posledního, potom by také všichni museli být ospravedlněni a vykoupeni. Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás, neboť je psáno:

◆ *Proklet je každý, kdo visí na dřevě. (Galatským 3:13)*

Zde je doslovně napsáno, že se Ježíš stal prokletím jenom za nás, tedy ne za všechny obyvatele světa. Ti, za které se prokletím nestal, zůstávají prokleti i na věčnosti.

Bůh Svůj lid neurčil ke Svému hněvu, ale určil jej ke spáse skrze Krista. Jeho zvláštní lid, nepropadl Božímu hněvu:

◆ *Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.*

(1 Tesalonickým 5:9)

Jestliže verš negujeme - ti, kteří propadli Jeho spravedlivému soudu, na ty se spása skrze Krista nevztahuje. Kristus nezemřel za ty, které mu Otec nedal.

Kristus zabezpečil (ne umožnil) dar Ducha svatého, jenž zahrnuje regeneraci a posvěcení i vše, co je v nich obsaženo.

◆ *Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás požehnal veškerým duchovním požehnaním v nebeských věcech v Kristu, poněvadž nás v něm vyvolil před založením světa, abychom před jeho tváří byli svatí a bezúhonní v lásce.*

(Efezským 1:3-4)

Boží lid je obdařen veškerým duchovním požehnaním v Kristu. Posvěcení jsou v Kristu, s Ním zemřeli, s Ním vstanou. Děti toho Zlého s Kristem nezemřeli, s Kristem nevstanou, a proto Kristus za ně nezemřel.

◆ *Neboť vám bylo pro Krista darováno, abyste v něj nejen věřili, ale také pro něho trpěli.* (Filipským 1:29)

Víra je tedy dar kvůli Kristu, který zajistil spásu Svému vyvolenému lidu. Ten kdo nikdy neuvěří, tomu tento dar na kříži Ježíš Kristus nezajistil, za toho Ježíš nemohl tedy zemřít. Všechna naše požehnání, včetně víry, jsou nedílnou

součástí Ježíšova kříže. Pro Jeho kříž jsme posvěcováni.

◆ *Jeho Bůh vyvýšil svou pravici jako Vůdce a Spasitele, aby dal Izraeli pokání a odpuštění hříchů.* (Skutky 5:31)

Pravý Izrael - církev, Jeho vyvolený lid, činí pokání, obrací se od světa k Bohu, protože mu toto posvěcení bylo darováno Ježíšem Kristem na kříži. Kdo pokání nečiní, toho Kristus na Kříži nevykoupil.

◆ *...který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe svůj zvláštní lid, horlivě milující dobré skutky.* (Titovi 2:14)

Čistý posvěcený lid je zvláštní lid. Církev je posvěcena pro Krista a kvůli Kristu, je Jeho vlastnictvím. Kristus nezemřel za děti toho Zlého, jemuž kdysi patřivaly i Boží děti - kdyby za ně zemřel, byly by posvěceny a očistěny, byly by Jeho a horlivě by milovaly dobré skutky.

◆ *Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.* (Židům 13:12)

Celé posvěcení, celé odcizení se světu, není výsledkem lidského snažení, ale je to očistné dílo Ježíše Krista na kříži. Kde není posvěcení, tam není ani Kristův kříž. Kdo patří světu, ten není posvěcen a Kristův kříž se na něj plně nevztahuje. **Vše, co Ježíš Kristus udělal a vytrpěl pro Boží lid, bylo před založením světa ustanoveno v dohodě s Otcem**

1. **Písmo potvrzuje**, že Ježíš byl poslán na svět Otcem, aby spasil "jen" jistý lid, který Mu Otec dal. Ti, kteří byli Ježíšovi dáni Otcem, jistě k Ježíšovi přijdou, a ani jeden z nich nebude ztracen. Ty, které Mu Otec nedal, ti ke Kristu nepřijdou, Ježíš za ně nezemřel.

◆ *Ježíš jim však řekl: "Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám, že jste mě i viděli, a nevěříte. Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně*

přichází, jistě nevyženu ven. Sestou-
pil jsem totiž z nebe, ne abych konal
svou vůli, ale vůli Toho, který mě
poslal. A toto je vůle Otce, který mě
poslal - abych nic z toho, co mi dal,
neztratil, ale vzkřísil to v poslední
den. Neboť toto je vůle Toho, který
mě poslal - aby každý, kdo vidí Syna
a věří v něho, měl věčný život. A já
ho vzkřísím v poslední den."

(Jan 6:35-40)

2. Písmo dále potvrzuje, že Ježíš jako
dobrý pastýř pokládá svůj život za Své
ovce. Všichni, kdo jsou Jeho ovce, jsou
Jím přivedeni do stáde a jsou znovu-
zrozením uzpůsobeni, aby slyšeli Jeho
hlas a následovali Jej.

♦ *Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý
pastýř pokládá za ovce svůj život.
...Já jsem ten dobrý pastýř a znám
své ovce a mé ovce znají mne, jako
mě zná Otec a já znám Otce; a za ty
ovce pokládám svůj život. Mám
však i jiné ovce, které nejsou z toho-
to ovčince. I ty musím přivést a uslyší
můj hlas. Tehdy bude jedno stádo a
jeden pastýř. Proto mě Otec miluje,
že já pokládám svůj život, abych ho
zase přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já
ho pokládám sám od sebe. Mám
moc ho položit a mám moc ho zase
přijmout. To přikázání jsem přijal od
svého Otce.*

(Jan 10:11-18)

Co může být jasnější! Ježíš pokládá
život jen za ty ovce, které jsou z Jeho
ovčince. Za ty, co nepatří do Jeho
ovčince, život nepokládá. Dále z veršů
vyplývá, že ovce ke Kristu nepřicházejí
samy od sebe, ale že jsou Jím přivede-
ny. Ztracené ovce, které ještě nejsou
v Jeho ovčinci, jsou ti, kteří mají být
ještě přivedeni ke Kristu a spasení. Kdo
uslyší Kristův hlas? Jen ten, kdo je
Jeho ovci.

♦ *Židé ho tedy obstoupili a říkali mu:
"Jak dlouho budeš držet naši duši
v nejistotě? Jestliže jsi Kristus, řekni
nám to jasně." Ježíš jim odpověděl:
"Řekl jsem vám to a nevěříte. Skutky,
které dělám ve jménu svého Otce, ty*

*o mně vydávají svědectví. Vy ale
nevěříte, protože nejste z mých ovcí,
jak jsem vám řekl. Mé ovce slyší můj
hlas a já je znám a následují mě. A já
jim dávám věčný život a nezahynou
navěky a nikdo je nevytrhne z mé
ruky. Můj Otec, který mi je dal, je
větší nade všechny a nikdo je nemů-
že vytrhnout z ruky mého Otce.*

(Jan 10:24-29)

Ten, kdo nikdy neuvěří, není z Kristo-
vých ovcí. Kdo věří, je z Kristových
ovcí. Kdo uvěří? Jen ten, kterého Otec
dá Kristu. Zde nelze dále spekulovat;
přirovnání je jasné. To není fatalismus.
Fatalismus je náhoda. Kristova smrt na
kříži není výhra v loterii! Ježíš nemíral
za náhodně vylosované hříšníky, kteří
měli štěstí, ale za jedince vyvolené
z Boží vůle! Kdo se Jeho vůli může
vzepřít? Raději odpovím Písmem:

♦ **Smilovává se tedy, nad kým chce,**
a koho chce, činí zatvzeleným. *Snad
mi řekneš: "Proč nás tedy Bůh ještě
kárá? Může se vůbec někdo vzepřít
jeho vůli?" Človče, co vlastně jsi, že
odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar
svému tvůrci: "Proč jsi mě udělal
takto?" Nemá snad hrcíř hlínu ve
své moci, aby z téže hroudě udělal
jednu nádobu ke vznešeným účelům
a druhou ke všedním?*

(Římanům 9:18-21)

Skočme se před Spasitelem a uváďej-
me ve skutek svoje spasení s třesením.
Nehazardujme planým přemítáním, zda
jsem nebo nejsem vyvolená ovce. Víte,
co říká Písmo, věřte, a dokážete, že jste
Jeho. Víte, co říká Písmo, vzepřete se,
a dokážete, že nejste Jeho. Zde končí
filozofie a nastupuje bázeň s posluš-
ností, vždyť bez Krista zůstáváme
naprosto duchovně zkaženi.

3. Písmo zřetelně zdůrazňuje, že
Ježíš se v Jeho kněžské modlitbě
nemodlí za svět, za ty, co patří vládci
v povětří, modlí se za ty, kteří Mu byli
dáni Otcem. Ježíš plně dokonál Otcův
plán, splnil úkol, jímž Ho pověřil Otec,
aby Jej Jeho lid poznal a měl věčný
život.

10 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ Když to Ježíš pověděl, pozvedl oči k nebi a řekl: "Otče, přišla ta hodina; oslav svého Syna, aby i tvůj Syn oslavil tebe, poněvadž jsi mu dal moc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal věčný život. A toto je ten věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi; dílo, které jsi mi svěřil, jsem vykonal. A teď oslav ty mne, Otče, sám u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe předtím, než byl svět." "Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně; a tvé slovo zachovali. A teď poznali, že všechny věci, které jsi mi dal, jsou od tebe. Neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim; a oni je přijali a opravdu poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Já prosím za ně; neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji. A všechny mé věci jsou tvé a tvé jsou mé a jsem v nich oslaven. Já už nejsem na světě, ale oni jsou na světě a já jdu k tobě. Svatý Otče, zachovej je ve svém jménu, jež jsi mi dal, aby byli jedno jako my. (Jan 17:1-11)

Ježíš dává Svým ukřižováním věčný život jen "všem" těm, které mu dal Otec. Ježíš nezemřel za všechny hříšníky, ale jen za ty hříšníky, které Bůh vyvolil. Ti Boží Jméno sami ze sebe nemohou znát. Boží Jméno jim bylo zjeveno JEN Ježíšem skrze Jeho ukřižování. Kdo Boží Jméno nezná, za toho Ježíš nebyl ukřižován, za toho Ježíš Otcu ani neprosil. Ježíš prosil jen za Svoje, kteří byli Jeho již tehdy, a prosil také za nás, budoucí ovce z Jeho ovčince, prosil také za evangelisty:

- ◆ Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo. (Jan 17:20)

Dokonce těchto několik veršů. Jsou mocné a jasné. Boží Jméno může Ježíš účinně oznámit jen těm, které Mu Otec dal, nikomu jinému! Ježíš zemřel za ty,

kteří Mu Otec dal. Ježíš oznamuje Boží Jméno skrze Ducha svatého jen těm, kdo patří před založením světa do jeho stádece, za něž položil Svůj život.

- ◆ Otče, chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já, aby hleděli na mou slávu, kterou jsi mi dal; neboť jsi mne miloval před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a i tito poznali, že jsi mě poslal. A oznámil jsem jim tvé jméno a ještě oznámím, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich. (Jan 17:24-26)

4. **Písmo ústy Pavla prohlašuje**, že veškerá duchovní pozeňání, která svatí dostávají - synovství, vykoupění, odpuštění hříchu atd., jsou možná jen proto, že jsou v Kristu, že mají spoluúčast na Jeho ukřižování. O tom, kdo umírá hříchu v Kristu, rozhoduje Boží, ne lidský záměr:

- ◆ Pozeňnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás pozeňnal veškerým duchovním pozeňnáním v nebeských věcech v Kristu, poněvadž nás v něm vyvolil před založením světa, abychom před jeho tvářmi byli svatí a bezúhonní v lásce. Podle zalíbení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista ke chvále slávy své milosti, kterou nás poctil v tom milovaném. V něm máme skrze jeho krev vykoupění, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství jeho milosti, kterou k nám rozhojnil ve vši moudrosti a prozíravosti, když nám podle svého zalíbení, o němž rozhodl sám v sobě, oznámil tajemství své vůle, aby ve správné plnosti časů shromáždil pod jednu hlavu v Kristu všechno, co je v nebesích i na zemi - v něm, ve kterém jsme se také stali dědici, když jsme byli předurčeni podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rozhodnutí své vůle, abychom tu my, kteří od dřívějších máme naději v Kristu, byli ke chvále jeho slávy. (Efezským 1:3-12)

Požehnaní jsou jenom ti, kdo jsou v Kristu, a v Kristu jsou jenom ti, které Otec vyvolil podle Svého rozhodnutí. Nám nezbyvá než přijmout s bázní Jeho absolutní Svrchovanost. Kdykoliv čteme "v Kristu", "skrze Krista" atd., vždy tomu rozumíme "v Kristově ukřižování" nebo "skrze Kristovo ukřižování" atd. Bez kříže Kristovo poslání zde na zemi naprosto ztrácí smysl. Naše soustředění musí být teocentrické - k Bohu, ne antropocentrické - k člověku. Stali jsme se Božími syny jen a pouze skrze Kristův kříž. Jiná cesta k Bohu nevede! Ti, kdo k Bohu nepřicházejí, ti nejsou v Kristově kříži, s těmi Kristovo spásné utrpení nemá nic společného, ti mají z Kristova kříže užitek "jen" v obecné (ne spásné) milosti, která je zde jen proto, aby Bůh průběžně v historii zachraňoval vyvolené hříšníky. Až vejde k Bohu plný počet Jeho lidu, pozemská historie skončí i s tělesným požehnaním pohanů a nastane Boží soud.

5. Dále - Pavel porovnává Adama a Ježíše Krista. Adam byl prvním člověkem, zástupnou hlavou veškerého lidstva. Kristus je "druhým člověkem", "posledním Adamem" a je zástupnou hlavou těch, které Mu dal Otec. Adam uvrhl celé lidstvo do tělesné i duchovní smrti, Kristus přinesl skrze Svoji spravedlnost ospravedlnění a život věčný každému, kdo náleží do Jeho ovčince.

♦ *A proto, jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a smrt, tak také smrt přešla na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili.* (Římanům 5:12)

Zde vidíme, že jsme v Adamovi všichni do posledního zhřešili. Ale právě proto, že skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a smrt, tak skrze jednoho Ježíše Krista přichází dar ospravedlnění pro ty, kteří jsou Jeho.

♦ *Jestliže totiž kvůli provinění jednoho člověka kralovala skrze toho jednoho smrt, mnohem spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a daru spravedlnosti, budou kralovat v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista! Tak tedy, jako*

skrze jediné provinění přišlo na všechny lidi odsouzení, tak také skrze jediný spravedlivý čin přišlo na všechny lidi ospravedlnění života. Neboť jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými.

(Římanům 5:17-19)

Verše, kterými arminiáni obhajují pohled, že Ježíš zemřel za všechny hříšníky

Většina veršů, kterými bratři arminiáni obhajují neomezené vykoupení, spadá do následujících třech skupin:

1. Všichni arminiáni věří, že Boží povaha Ježíše Krista je neomezená. Hodnota Jeho smrti musí tedy být také neomezená, musí být dostačující, aby spasila všechny lidi bez výjimky. Přesně v totéž věří ale i kalvinisté. V tom rozpor nevězí. Rozdíl je v tom, že nekonečná hodnota smrti Pána Ježíše není důvod, aby Jeho smrt byla stejně hodnotná pro všechny, a dále - arminiáni věří, že je to člověk, jenž svým rozhodnutím vymezuje konečný počet vykoupených, zatímco kalvinisté věří, že je to svrchovaný Bůh.

2. Dělicí zeď mezi Židy a pohany byla stržena Kristovou obětí. Boží království se "rozrostlo" za hranice "národního" Izraele a "zahrnulo" pohany. (Starý zákon zmiňuje ty, kteří patřili Bohu aniž by náleželi etnicky Izraeli.) Do Božího království, do právého Izraele však nikdy nepatřili všichni etničtí Židé, stejně jako do něj nepatřili a nepatří všichni pohané.

♦ *Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy;* (Římanům 1:5) nebo:

♦ *V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděljuje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír. Oba dva usmířil s Bohem*

12 ZÁPAS O DUŠI

v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství. Přišel a zvěstoval mír, mír vám, kteří jste dalecí, i těm, kteří jsou blízcí. (Efezským 2:14-17)

Židé si však mysleli, že pouze oni mají to privilegium, že znají Boha a spásu. Oni se o Boha s nikým nechtěli dělit:

◆ *Když židé viděli tolik lidí, naplnila je závist a začali Pavlovým slovům odporovat a rouhat se. Ale Pavel a Barnabáš směle prohlásili: "Vám židům mělo být slovo Boží zvěstováno nejprve. Protože je odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete k ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům. Vždyť Pán nám přikázal: 'Ustanovím jsem tě, abys byl světlem pohanům a nesl spásu až na sám konec země.' Když to pohané uslyšeli, radovali se a velebili slovo Páně; **ti pak, kteří byli vyvolení k věčnému životu, uvěřili.** A slovo Páně se šířilo po celé krajině. Ale židé pobouřili vznešené ženy, které také ctily jediného Boha, pobouřili i přední muže toho města, podnítili tím proti Pavlovi a Barnabášovi nepřátelství a vyhnali je ze svého kraje.*

(Skutky apoštolské 13:45-50)

Židé žárlili na pohany, bránili Pavlovi zvěstovat evangelium právě pohanům. Židé byli přesvědčeni, že oni znají pravdu, a jestliže má někdo někomu zvěstovat Boha, tak jsou to jen oni.

◆ *Ti zabili i Pána Ježíše a proroky a také nás pronásledovali; nelíbí se Bohu a jsou v nepřátelství se všemi lidmi, když nám brání kázat pohanům cestu spásy. Tak jen dovršují míru svých hříchů. Už se však na nich ukazuje konečný hněv Boží.*

(1 Tesalonickým 2:15-16)

Židé se tedy mylně domnívali, že spása je určena jen pro ně a nikoho jiného - proto tak trvali na zákonu. Pro Žida bylo nepředstavitelné, že by pohan mohl být spasen vně židovství. Z tohoto důvodu apoštolové používali slova "svět" a "všichni", aby Židům došlo, že nejsou výlučným spaseným národem, že jsou spojeni v Kristu se zbytkem světa

a se všemi. Nový zákon tento židovský přelud napravuje zdůrazněním - "celý svět, všechny národy, veškeré stvoření atd." Tato slova měla Židům sdělit, že Kristus zemřel za všechny lidi **bez rozdílu**, tj. zemřel za Židy i za pohany. Tato slova rozhodně Židům nenavrhovala, to už by vůbec nepřijali, že by Kristus zemřel za všechny lidi **bez výjimky**, tj. že zemřel za každého hříšníka, který byl kdy zrozen. Židé dobře rozuměli Božímu omezenému pojetí vyvolení - vyvoleními byli přece sami...

3. Neurčité výrazy jako "všichni" a "svět" musí být vždy chápány v celém kontextu. Je mnoho veršů, v nichž je Kristova smrt přisouzena určitému, jistému okruhu hříšníků. Určité výrazy musí vždy být upřednostněny před neurčitými. Verše nestojí proti sobě, ale vedle sebe.

Některé verše jako by říkaly, že Ježíš Kristus zemřel za "svět", proto Jeho smrt nabízí spásu "všem".

Podívejme se nejprve na několik veršů, kde se vyskytuje slovo "svět":

- ◆ *Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. (Jan 1:9)*
- ◆ *Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa."* (Jan 1:29)
- ◆ *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.* (Jan 3:16-17)
- ◆ *Oné ženě pak říkali: "Teď už věříme ne proto, cos nám o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa."* (Jan 4:42)
- ◆ *Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložit zvěstovat toto smíření. (2 Korintským 5:19)*
- ◆ *On je smírou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. (1 Janův 2:2)*

◆ *A my jsme spatřili a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa. (1 Janův 4:14)*

a. Slovo "svět" v Písmu obyčejně neznamená "každý jednotlivec, každý člověk". Ve skutečnosti v mnoha verších slovo "svět" představuje vymezenou skupinu lidí:

◆ *Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože ho usvědčují z jeho zlých skutků. (Jan 7:7)*

Kristus hovoří o dvou skupinách, o "vás" a "světě". "Svět" v tomto verši nepředstavuje každého člověka do posledního, protože jste "vy", kdo náležíte Bohu, a "svět", jenž náleží tomu Zlému.

◆ *Farizeové si řekli: "Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním." (Jan 12:19)*

Každý arminian i kalvinista ví, že celý svět se za Kristem nedal. Cožpak neříkáme, že na Letné byla celá Praha, ačkoliv tam bylo "jen" 400.000 lidí?

◆ *Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny, protože se po celém světě rozšiřuje zvěst o vaší víře. (Římanům 1:8)*

"Po celém známém světě" znamenalo "po Římské říši". Na Amazonce se za Pavlovy doby evangelium nešířilo, přestože tato oblast do "celého světa" jistě patří. "Vy všichni" také neznamená všechny lidi světa, ale jenom "vás všechny", kteří Mu náležíte.

◆ *Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se podívanou světu, andělům i lidem. (1 Korintským 4:9)*

V té době žily na světě statisíce lidí, kteří o apoštolech neměli ani tušení, natož, aby se jim stali podívanou. Dodnes je takových na sta milionů.

◆ *Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. (Jan 14:17)*

Jak by mohl Ježíš Kristus zemřít za celý svět ve smyslu za každého člověka, když svět nemůže přijmout Ducha

pravdy? "Svět" zde neznamená každého člověka, který kdy žil na zemi. Kdyby znamenal, potom by nikdo nemohl dostat Ducha svatého! Jak sladíme: "Ježíš zemřel za svět" a "Svět nemůže přijmout Ducha pravdy"? Má "svět" v těchto verších stejný význam? Není-li slovo "svět" blíže určeno, potom jej téměř vždy musíme chápat v omezeném smyslu. I my říkáme "celý svět" se zbláznil, a myslíme - kromě mne nebo nás.

b. Písmo učí, že Pán Ježíš Kristus Svojí smrtí zajistil a **dokonal** spasení. Proto, když Bible hovoří o Jeho ukřižování za "svět", nemůže to znamenat za každého člověka, tedy do posledního. Kdyby byl Ježíš ukřižován za každého, a **skutečně dokonal** na kříži Svoje spasitelné dílo, potom by musel být spasen každý člověk, který na této planetě žil, žije a bude žít! Jediné jiné možné vysvětlení je, jestliže zemřel za každého, pak Svojí smrtí nezajistil a **nedokonal** spasení, ale pouze jej umožnil úplně všem tak, aby mohlo být "dokonáno" na základě osobního skutku víry. Toto je podstata arministického stanoviska. Ježíš ale přišel, aby bezpodmínečně spasil vyvolené hříšníky; nepřišel, aby umožnil spásu všem pod podmínkou osobního rozhodnutí.

c. Z Písma tedy vyplývá, že "svět" často znamená hříšné lidi, kteří jsou ve "světě", ale nejsou v Kristu. Každý, kdo se narodil, narodil se ze "světa", a ne z Boha. Jestliže Kristus přišel, aby spasil "svět", znamená to, že přišel, aby ze "světa" zachránil ty, kteří by jinak zahynuli.

◆ *Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo. (Matouš 18:11)*

Jestliže Kristus přišel, aby spasil "svět", pak "svět" také znamená ty, kteří budou přijímat Jeho tělo, kteří budou mít účast v Jeho ukřižování.

◆ *Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa. (Jan 6:51)*

14 ZÁPAS O DUŠI

Ježíšovým chlebem se zajisté neživí každý člověk světa...

Prostudujme zevrubně jeden z nejčastěji citovaných veršů:

♦ *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věř v něho, nezahynul, ale měl věčný život. (Jan 3:16)*

Tabulkové zpracování nám nejlépe přiblíží oba pohledy, které se neliší v upřednostnění důrazů, ale liší se v podstatě. **První je antropocentrický - soustředěný na prospěch člověka; druhý je teocentrický - soustředěný na záměr Svrchovaného Boha a Jeho nejsvatější vůli:**

	Arminiánský pohled	Kalvínský pohled
miloval	Bůh měl takovou přirozenou, neomezenou lásku a touhu po radosti a štěstí	Bůh měl tu nejsvrchovanější lásku, že se ze Svě absolutně svatě vůle rozhodl,
svět	celého padlého v bídě hříchu ponořeného světa, naprosto všech lidí do posledního, že pro jejich dobro, ze Svého smilování a soucitu nad nimi,	z celého padlého v bídě hříchu ponořeného světa, ze všech národů, spasit pro Sebe a kvůli Sobě Svůj zvláštní vyvolený lid, Svě královské kněžstvo tak,
dal	dal Svého Syna ukřížovat, aby nesl hříchy naprosto všech lidí, a tím umožnil	že pověřil Svého Syna, aby nesl jeho hříchy, aby se stal jeho plně účinným Spasitelem,
žádný	každému, pod podmínkou - kdo se ze své přirozené svobodné vůle rozhodne vírou přijmout nenásilné volání Ducha svatého v Něho uvěřit,	aby Svoji obětí vytrhl (vzkřísil) hříšníky ze smrti do života, aby bezpodmínečně zajistil, že každý Bohem zrozený z Ducha (ne z těla) v Něho uvěřil,
měl	aby měl život věčný.	a měl život věčný se všim co pro něho určil.

Další verše jako by říkaly, že Ježíš Kristus zemřel za "všechny", proto Jeho smrt nabízí spásu "všem".

Podívejme se tedy na několik veršů, kde se vyskytuje slovo "všichni":

- ♦ *A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. (Římanům 5:18)*
- ♦ *Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. (2 Korintským 5:14-15)*

- ♦ *...aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. (1 Timoteovi 2:4-6)*
- ♦ *Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. (Židům 2:9)*
- ♦ *Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby*

někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2 Petrův 3:9)

a. Jak slovo "svět", tak i slovo "všichni" musí být určeno ve svých souvislostech. Musíme používat stejný princip jako u "světa". "Všichni" nemusi zahrnovat úplně každého.

b. Někdy slovo "všichni" znamená "všichni" z jisté skupiny, kategorie :

♦ *A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. (Římanům 5:18)*

Kontext celé Bible jasně učí, že úplně všichni propadli odsouzení, ale ospravedlnění a život mají jen ti, kteří uvěří. Kdežto tento verš jako by učil, že život a ospravedlnění mají "všichni". Když Bible řekne "všem", význam nemusí být vždy totožný. V tomto verši stejné slovo "všem" může znamenat v prvním výskytu "naprosto všem" a v druhém výskytu "všem vyvoleným". Stejný "problém" vidíme v následujícím verši:

♦ *...jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. (1 Korintským 15:22)*

Další možná interpretace tohoto typu veršů je tato:

♦ *...jako v Adamovi všichni (kdo byli ke Kristu přitaženi Otcem) umírají, tak v Kristu všichni (kdo byli ke Kristu přitaženi Otcem) dojdou života. (1 Korintským 15:22)*

Potom výraz "všichni" znamená totéž, ale neznamená naprosto každého, jen všechny z téže skupiny. Nebo uvažujeme:

♦ *...jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (Efezským 4:6)*

Kontext Bible jasně učí, že Bůh je stvořitelem všech, ale Otcem jen Svých. Dábel je přece otcem světa, otcem přirozených lidí! Zde se "všech" vztahuje jen na občany Božího království. Jak rozumíme tomuto příkladu:

♦ *A tak bude spasen celý Izrael, jak je napsáno: "Ze Sionu přijde Vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jáko-ba. (Římanům 11:26)*

Nikdo, ať přijímá pohled dispensační nebo reformovaný, arministický nebo preteristický, jistě netvrdí, že každý Izraelita, bez výjimky, bude spasen. Spasen bude "jen" celý pravý Izrael, ať si pod tímto pojmem představujeme kohokoliv; vždy jde o vymezenou vyvolenou skupinu náležející Bohu.

c. Někdy slovo "všichni" znamená někteří ze všech skupin, někteří ze všech kategorií.

♦ *A nebudou už učit každý svého bližního a každý svého bratra a říkat: 'Poznej Pána!', protože mne všichni budou znát - od nejmenšího až po největšího z nich. (Židům 8:11)*

Pána Ježíše Krista budou znát jen někteří, ze všech národů. Podobný je i následující verš:

♦ *A já, když budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě." (Jan 12:32)*

Ježíš byl vyzdvižen od země na kříži. Potáhl všechny k sobě? Potáhl "jen" Svoje ze všech národů.

Při interpretaci musíme vzít ohled na ostatní verše, jinak k dohodě nedojdeme, jinak by si Bible protiřečila. Tucty veršů jasně učí, že Ježíšovo vykoupení bylo míněno jen pro určitou skupinu. Tyto verše nehovoří o neurčených "všech", ale o "všech" určených, tedy vyvolených.

♦ *Právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Matouš 20:28)*

Zde je výkupné za "mnohé", ne za "všechny". V tomto verši je výslovně napsáno, že Ježíš zemřel za mnohé, ale ne za všechny. Naprosto stejný princip platí i v následujícím verši:

♦ *...neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů. (Matouš 26:28)*

Ježíšova krev nebyla vylita za všechny, ale za mnohé.

♦ *Dbejte tedy na sebe i na celé stádo, nad nímž vás Duch Svätý ustanovil biskupy, abyste pásli Boží církev,*

16 ZÁPAS O DUŠI

kteřou získal svou vlastní krví.

(Skutky 20:28)

Ježíš Kristus prolil Svoji krev za Svoji církev, za Svůj Boží Izrael. On ji neprolil za svět, neprolil ji za každého.

♦ *Jak by nám Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci? Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh, ten ospravedlňuje! (Římanům 8:32-33)*

V předešlém dvojverší "my všichni" jsou "Boží vyvolení". Pán Ježíš Kristus nebyl ušetřen - byl obětován Otcem za "Boží vyvolené", ne za všechny lidi.

♦ *A proto je prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou povoláni, mohli přijmout zaslíbení věčného dědictví, neboť již nastala smrt k vykoupení z přestupků spáchaných za první smlouvy. (Židům 9:15)*

Kristova vykupující smrt, jak vidíme, se vztahuje jen na ty, "kdo jsou povoláni".

Takto bychom mohli pokračovat dlouho. Na závěr si zopakujme úvodní otázku: Umožnil Pán Ježíš všem, aby se rozhodli učinit Jeho oběť účinnou, nebo Pán Ježíš zemřel za Svoje a skutečně je nezvratitelně spasil? Závěr patří vám, čtenářům a bratrům v Kristu.

*Napsal a z různých materiálu sestavil
-pst-*

*Mathison: "Dispensationalism Rightly
Dividing People of God",*

David N. Steele, Curtis C. Thomas:

"The Five Points of Calvinism",

John Owen: "Life by His Death",

R.C. Sproul: "Chosen by God"

OMEZENÉ SMÍŘENÍ

Oběť smíření je Boží dílo v Kristu, dokonané na kříži, kde Kristus zrušil dluh našeho hříchu, v Něm upokojil svůj svatý hněv proti nám a získal pro nás všechnu užitek spasení. Kristova smrt byla nevyhnutelná, protože kdyby Bůh smetl hřích ze světa bez odškodnění, neprokázal by tím spravedlivý vztah ke svému stvoření a své slávě.

V epištole Římanům Pavel říká, že Bůh vydal Krista,

♦ *jehož Bůh určil za nástroj smíření skrze víru v jeho krev, aby prokázal svou spravedlnost; neboť Bůh ve své shovívavosti prominul předešlé hříchy, aby prokázal svou spravedlnost v nynějším čase, aby byl spravedlivým a ospravedlňujícím toho, kdo je z Ježíšovy víry.*

(Římanům 3,25-26)

Jinými slovy, Kristova smrt byla nevyhnutelná pro potvrzení Boží spravedlnosti v tom, že bezbožné ospravedlňuje z víry. Bylo by nespravedlivé odpustit hříšníkům, jako by jejich hříchy byly bezvýznamné, když ve skutečnosti jsou nekonečnou urážkou podstaty Boží slávy. Proto Ježíš nesl prokletí, které odpovídalo našim hříchům, abychom mohli být ospravedlněni a Boží spravedlnost byla zachována.

Pojem "omezené smíření" odpovídá na dotaz: "Za koho Kristus zemřel?" Za otázkou rozsahu smíření je ale stejně důležitá otázka o podstatě smíření. Čeho vlastně Kristus dosáhl ve prospěch těch, za něž na kříži umíral?

Řekneme-li, že Kristus zemřel stejným způsobem za každou lidskou bytost, pak musíme vymezit povahu smíření naprosto jinak, než když věříme, že Kristus zemřel jen za ty, kteří opravdu věří. V prvním případě by to znamenalo, že Kristova smrt ve skutečnosti nikoho nezachraňuje, ale pouze působí, že všichni lidé mohou být zachráněni a spaseni. Ve skutečnosti nikomu neodstranila Boží trestající hněv, ale místo toho vytvořila prostor, kam lidé mohou sami přijít a nalézt Boží milosrdenství - pokud přirozeně touží po Bohu, a zvolí si své znovuzrození bez působení neodolatelné Boží milosti.

Pokud Kristus zemřel za všechny lidi stejným způsobem, pak nezískal obnovující milost pro ty, kteří jsou spaseni, ale oni sami sebe musí obnovit a přivést se k víře. Teprve potom - a jen tehdy - se stávají účastníky dobrodiní kříže.

Jinými slovy: pokud věříte, že Kristus zemřel za všechny lidi stejným způsobem, pak dobrodiní kříže nemůže zahrnovat milosrdenství, skrze něž jsme přivedeni k víře. Kdyby zahrnovalo, potom by byli všichni lidé přivedeni k víře - což, jak víme, nejsou. Pokud milosrdenství (jímž jsme přivedeni k víře - neodolatelná milost), není součástí toho, co Kristus vydobyl na kříži, pak nám nezbyvá, než abychom se sami zachránili z otroctví hříchu, tvrdosti srdce, slepoty porušení a před Božím hněvem.

Z toho pak zjevně vyplývá, že to není kalvinista, kdo omezuje Boží smíření, ale arminíán, protože popírá, že smíření Kristova smrt dosahuje toho, co nejvíce potřebujeme - totiž záchranu z našeho duchovního stavu mrtvosti, tvrdosti a slepoty, což vše je pod Božím hněvem. Arminíán omezuje podstatu, hodnotu a účinnost smíření, aby mohl říci, že toho všeho bylo dosaženo i pro ty, kteří umírají v nevěře a jsou zatraceni. Aby mohl říci, že Kristus zemřel za všechny lidi tímž způsobem, musí arminíán omezit smíření na bezmocnou příležitost pro všechny lidi, aby se sami rozhodli, zda chtějí být zachráněni ze svého strašného stavu ztracenosti a zkaženosti.

Na druhé straně kalvinisté neomezují moc a účinnost smíření. Jednoduše říkají, že Božím záměrem na kříži bylo účinně vykoupit své děti. A připojujeme, že když za ně Kristus umíral, nepřipravil jim příležitost, aby se samy rozhodly, zda chtějí být zachráněny, ale skutečně pro ně získal všechno, co bylo zapotřebí k jejich spáse, včetně milosti obnovení a daru víry.

Nepopíráme, že všichni lidé jsou určeni pro užitek kříže v jistém smyslu. 1. Timoteovi 4,10 říká, že Kristus je "Spasitelem všech lidí, a zvláště věřících". Co odmítáme, je tvrzení, že všichni lidé jsou určeni pro dobrodiní plynoucí z Kristova kříže tímž způsobem. Všechno Boží milosrdenství - počínaje vycházejícím sluncem (Matouš

5,45), a konče kázáním evangelia po celém světě (Matouš 24,14) - je možné jen kvůli kříži.

To je tvrzení Římanům 3,25, kde je kříž představen jako základ Boží spravedlnosti nutný k prominutí hříchů. Každý nádech, který nevěřící udělá, je skutkem Božího milosrdenství, kdy Bůh zdržuje soud (Římanům 2,4). Vždy, když je evangelium kázáno nevěřícím, je to Boží milosrdenství, které dává příležitost ke spasení.

Odkud plyne toto milosrdenství k hříšníkům? Jak může být Bůh spravedlivý, když zdržuje soud nad hříšníky, kteří si zaslouží být okamžitě uvrženi do pekla? Odpověď je, že Kristova smrt tak jasně demonstruje Boží spravedlivou nenávisť k hříchu, že Bůh nyní může nakládat s nevěřícím světem milosrdně, aniž by kompromitoval svou spravedlnost. V tomto smyslu je Kristus Spasitelem všech lidí.

Ale zvláště je Spasitelem těch, kteří věří. Ježíš Kristus nezemřel za všechny lidi tímž způsobem. Cíl Kristovy smrti pro Boží děti byl ten, že vydobyl o mnoho víc než jen vycházející slunce a možnost být spasen. Kristova smrt skutečně zachraňuje od všeho zlého ty, za něž Kristus zvláště a účinně zemřel.

Je mnoho veršů, které hovoří o tom, že Kristova smrt je určena ke spasení Božího lidu, a ne každého jednotlivce.

Například:

◆ *...a za ty ovce pokládám svůj život. (Jan 10,15)*

Kristovy ovce jsou ti, které Otec přitahuje k Synovi.

◆ *Vy ale nevěříte, protože nejste z mých ovcí. (Jan 10,26)*

Všimněte si: být ovcí umožňuje stát se věřícím, a ne naopak. Takže ovce, za které Kristus umírá, jsou jen ti, kteří jsou vyvoleni Otcem, aby je dal Synovi. V Janovi 17,6.9.19 se Ježíš modlí:

◆ *Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně... Já prosím za ně; neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji... A já posvěcuji sám sebe*

18 ZÁPAS O DUŠI

za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.

V tomto pohledu je posvěcením Ježíšova smrt, kterou se chystá podstoupit. Jeho smrt a jeho přimlůva jsou určeny výhradně jeho učedníkům, ne světu všeobecně.

♦ *(Kaifáš) protože byl toho roku nejvyšším knězem, prorokoval, že Ježíš má zemřít za tento národ. A nejen za tento národ, ale také aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno. (Jan 11,51-52)*

Jsou tu tedy Boží děti, jež jsou rozptýleny po celém světě. Toto jsou ovce. To jsou ti, které Otec přitáhne k Synovi. Ježíš zemřel, aby shromáždil tyto jednotlivce v jeden lid. Účel je tentýž jako v Janovi:

♦ *A za ty ovce pokládám život. Mám však i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést a uslyší můj hlas. (Jan 10,15-16)*

Kristus zemřel za své ovce, tedy za Boží děti.

♦ *Jsi hoden vzít tu knihu a otevřít její pečeti; neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi nás Bohu svou krví z každého pokolení a jazyka, lidu i národa. (Zjevení 5,9)*

V souladu s Janem 10,16 Jan neříká, že Kristova smrt poskytla úplné výkupné za všechny lidi, ale že vykoupila jednotlivé lidi z každého pokolení světa.

To je způsob, jak chápeme texty jako 1. Janova 2,2, kde se říká:

♦ *A on je oběť slitování za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět.*

Toto neznamena, že Kristus zemřel s úmyslem uspokojit Boží hněv za každého člověka na světě, ale že "ovce", "Boží děti" rozptýlené po celém světě, "z každého pokolení a jazyka, lidu i národa", jsou zahrnuty v Kristově smíření. Vlastně je gramatická paralelnost Jana 11,52 a 1. Janovy 2,2 tak blízká, že je obtížné uniknout přesvědčení, že Jan chce v obou verších vyjádřit tutéž skutečnost.

♦ *...prorokoval, že Ježíš má zemřít za tento národ. A nejen za tento národ,*

ale také aby shromáždil rozptýlené Boží děti v jedno. (Jan 11,51-52)

♦ *A on je oběť slitování za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za celý svět. (1. Janova 2,2)*

Tento "celý svět" se vztahuje na Boží děti, rozptýlené po celém světě.

Pokud by se "celý svět" vztahoval na každého jednotlivce, byli bychom nuceni říci, že Jan učí, že všichni lidé budou spaseni - čemuž on sám ale nevěří (Zjevení 14,9-11). Důvod, proč bychom byli nuceni toto říci, je ten, že pojem smíření odpovídá skutečnému sejmutí hněvu z hříšníka. Když je Boží hněv proti hříšníkovi usmířen, je od něj vzat, je odstraněn. Výsledkem je, že všechna Boží moc nyní proudí ve službě Jeho milosrdenství, z čehož vyplývá, že Bohu nemůže nic zabránit, aby tohoto hříšníka zachránil.

Usmířený hřích již nemůže být potrestán. Jinak smíření ztrácí svůj význam. Takže pokud je Kristus obětí smíření za odpuštění všech hříchů každého jednotlivce na celém světě, pak nemohou být nevěřící potrestáni, ale spása patří i jim. Ale Jan v takový univerzalizmus nevěří (J 5,29). A tak je velmi nepravděpodobné, že by verš z 1. Janovy 2,2 učil, že Ježíšova oběť je smířením pro každou osobu na světě.

Marek 10,45 - v souladu se Zjevením 5,9 - neříká, že Ježíš přišel vykoupit všechny lidi. Píše se tam:

♦ *Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.*

Podobně i v Matoušovi 26,28, říká Ježíš:

♦ *Neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů.*

♦ *Tak byl i Kristus jednou obětován, aby vzal na sebe hříchy mnohých, a těm, kdo ho očekávají, se podruhé ukáže bez hříchu, aby je spasil. (Židům 9,28)*

(Viz též 13,20 a Izaiáš 53,11-12)

Jedna z nejjasnějších pasáží, jež se

týkají záměru Kristovy smrti, je v Efezským 5,25-27. Není zde jen Pavlovo prohlášení, že tím, komu je určen užitek Kristovy smrti, je církev, ale také, že užitek Kristovy smrti je posvěcení a oslavení církve. To je pravda, kterou chceme obzvlášť zachovat: kříž nebyl určen k tomu, aby dal všem lidem možnost se zachránit, ale ve skutečnosti byl určen k tomu, aby zachránil církev. Pavel říká:

♦ *...jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil, když ji očistil koupelí vody skrze slovo; aby ji postavil před sebou jako slavnou církev...*

Podobně v Titovi 2,14 Pavel takto popisuje účel Kristovy smrti:

♦ *(Ježíš) dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe svůj zvláštní lid, horlivě milující dobré skutky.*

Kdyby byl Pavel arminián, neřekl by snad "Dal sám sebe, aby vykoupil všechny lidi z veškeré nepravosti a očistil si pro sebe všechny lidi"? Ale Pavel říká, že plánem smíření je očistit pro Krista zvláštní lid z tohoto světa. To je právě to, co stojí v Janovi 10,15; 11,51n. a ve Zjevení 5,9.

Jeden z nejprěsvědčivějších textů v celé této otázce je Římanům 8,32. Je to jedno z nejceněnějších zaslíbení pro Boží lid v celé Bibli. Pavel říká:

♦ *Jak by nám Ten, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, nedaroval s ním také všechny věci?"*

Rozhodující skutečnost, kterou musíme vidět, je to, že Pavel zakládá jistotu našeho dědictví na Kristově smrti. Pavel tedy říká: **"Bůh ti s nejvyšší jistotou dá všechno, protože neušetřil svého vlastního syna, ale dal ho za tebe."** Co se stane s tímto vzácným argumentem, pokud byl Kristus vydán i za ty, kteří ve skutečnosti nepřijali všechny tyto věci, ale místo toho jsou ztraceni? Argument se rozpadne.

Pokud Bůh dal svého vlastního Syna za nevěřící, kteří nakonec budou ztraceni,

potom nemůže říci, že neušetření Syna zaručuje "všechny věci" těm, za něž zemřel. Ale to je právě to, co Pavel říká! Pokud dal za vás Bůh svého Syna, pak vám jistě dá i všechny věci. Struktura Pavlovy myšlenky se jednoduše zborťí, když do ní vložíme představu, že Kristus zemřel za všechny lidi tímž způsobem.

Tento oddíl můžeme zakončit stručným srovnáním. Které z následujících prohlášení je pravdivé?

1. Kristus zemřel za některé hříchy všech lidí.

2. Kristus zemřel za všechny hříchy některých lidí.

3. Kristus zemřel za všechny hříchy všech lidí.

Nikdo netvrdí, že by první tvrzení bylo pravdivé, protože pak by byli všichni ztraceni kvůli hříchům, za které Kristus nezemřel. Jediný způsob, jak být spasen z hříchu, je, že ho Kristus přikryje svou krví.

Třetí prohlášení je to, co by řekl arminián. Kristus zemřel za všechny hříchy všech lidí. Ale proč potom nejsou všichni spaseni? Jeho odpověď je okamžitá: "Protože někteří nevěří." Ale není jejich nevěra jedním z hříchů, za něž Kristus zemřel? Pokud odpoví "ano" (nevěra je hřích, za něž Kristus zemřel), proč potom není přikryta Ježíšovou krví a proč nejsou všichni nevěřící spaseni? Pokud odpoví "ne" (nevěra není hřích, za něž Kristus zemřel), pak musí říci, že člověk může být spasen, aniž by byly všechny jeho hříchy smířeny Ježíšem. Nebo se musí připojit k nám a souhlasit s výrokem číslo dvě: Kristus zemřel za všechny hříchy některých lidí. Tudiž zemřel za nevěru vyvolených, aby byl Boží trestající hněv proti nim upokojen a Jeho milost byla svobodná přitáhnout je neodolatelně z vnější temnoty do Jeho předivného světla.

John Piper
Bethlehem Baptist Church:
"Čemu věříme
o pěti bodech kalvinismu"

BOHOSLUŽBY V KORINTU

- ♦ *Co tedy, bratři? Když se scházíte, každý z vás má žalm, má vyučování, má jazyk, má zjevení, má výklad. Ať se to všechno děje k budování.*" (1. Korintským 14, 26)

Pavlovo líčení bohoslužby v 1. Korintským 14,26 je osou diskuze o bohoslužbě a jejím průběhu. Měla by mít bohoslužba předepsaný řád a uctívou bohoslužebnou formu? Nebo by se měla vyznačovat neformálností, bezprostředností a novátorstvím? Má to být spíše záležitost "mozková", nebo citová?

Verš korintským a verše následující nabízejí odpověď. Obhájci bohoslužeb v novém stylu říkají, že Pavel zde představuje zcela neformální a pestrý průběh bohoslužeb, do nichž přispívá mnoho věřících, každý podle svého obdarování. Ve světle takového pohledu jsou mnozí obhájci nového stylu povzbuzeni skutečností, že se nyní mnohé sbory odvracejí od formálního, předem daného stylu, jenž po staletí dominoval u těch, kdo milovali Bibli. Starý způsob, jak říkají zastánci nových stylů, omezuje bohoslužbu přísně limitovaným počtem prvků v ní zastoupených, zatímco nový způsob neklade nikomu žádné zábrany - tak jako tomu bývalo během pobožnosti v Korintu.

Samozřejmě, pokud se podíváme na tento klíčový verš povrchně, vypadá to, že mluví o mnohotvárnosti a pozoruhodné svobodě forem příspěvků. **"Co tedy, bratři?" říká Pavel, "když se scházíte, každý z vás má žalm, má vyučování, má jazyk, má zjevení, má výklad."**

Dříve než prozkoumáme, které z těchto zdání je správné, musíme konstatovat, že těžko obhájíme tvrzení, které dnes klade důraz na hudbu, jakou si představujeme v novém bohoslužebném stylu, protože jediným zmíněným hudebním prvkem je zde "žalm". I když

tuto skutečnost pomineme, myšlenka, že právě zde je popsána neformální bohoslužba, má velké trhliny.

Nejdříve musíme odpovědět na otázku:

Ke komu Pavel mluví?

Oslovuje celou církev, nebo hovoří jen k vedoucím činitelům? Pokud mluví k celé církvi, pak nepochybně podává obraz ničím neomezované a neformální bohoslužby. Pokud ale mluví jen k těm, kdo jsou zodpovědní za řád a chod pobožností, pak se nám obraz dost změní. Ke komu tedy Pavel mluví?

Odpověď najdeme ve slovech "každý z vás". Kdo se na pobožnosti spoludílel? Bylo to celé shromáždění, nebo jen někteří?

Prvním vodítkem je početnost církve v Korintu. Nebylo možné, aby se na bohoslužbě podíleli všichni, ba ani většina přítomných. Pavlovo "každý z vás" je proto spíše určeno jen starším.

Za druhé, Pavel svůj výrok "každý z vás" zužuje přibližně na polovinu, když říká ve verši 34: "Vaše ženy ať při shromážděních mlčí." Pokud "každý z vás" odkazuje k celé církvi, pak se z něj nyní stává "polovina z vás".

Za třetí, slovní spojení "každý z vás" je zredukováno dál na několik mužů. Pavel určuje omezení pro proroky, když říká: "Proroci ať mluví dva nebo tři." (verš 29) Povolný počet proroků je tři, nebo i jen dva.

Kolik proroků mohlo v Korintu být? Počet není uveden, ale ve Skutcích 13 máme obraz podobně velkého, antiochejského sboru. V Antiochii měli pět proroků a učitelů v celé církvi. Navíc byl tento počet zredukován, když jim Bůh skrze Ducha svatého řekl, aby dva z nich (Pavla a Barnabáše) vyslali do misijní služby. Takže zůstali pouze tři proroci a učitelé. Z toho vidíme, že ani ve velkých sborech biblické doby nebylo mnoho proroků a učitelů. Navíc, tyto proroci mohli promlouvat jen jeden po druhém. Ve světle těchto veršů se obraz pro všechny volné, otevřené a nefor-

mální bohoslužby postupně rozpadá. Obdobná pravidla Pavel ustanovil pro mluvení v jazycích:

- ♦ *Mluví-li někdo jazykem, ať mluví dva nebo nejvýše tři, a to postupně, a jeden ať vykládá.*
(verš 27)

Kdyby však ve shromáždění nebyl vykladač, a tudíž by nebyla možnost ověřit dané zjevení, měl mluvit mlčet.

Máme v Bibli rozpor?

Vidíme, že Pavlovo "každý z vás" bylo třikrát upraveno. Ale tento výraz můžeme modifikovat ještě o něco víc. Pavlův výrok musí být definován v kontextu skutečnosti, že Pavel trval na tom, aby kazatelé byli kvalifikováni a osvědčení. Od samého počátku existence církve byli do úřadů v církvi ustanovováni ti, kteří měli patřičnou kvalifikaci a byli akceptováni všemi lidmi. Byla ustanovena služba vyučování, takže při bohoslužbě nemohl přinášet slovo vyučování každý. Pavel by proto neschválil, aby ve sboru vyučoval doktríny kdokoli.

A tak si musíme položit otázku, co má apoštol na mysli, když říká "každý z vás". Jak to může být každý, když to Pavel prakticky znemožňuje? Je pouze jediné východisko z tohoto zdánlivého rozporu v Pavlově učení: Pavel v této části dopisu nemluví k církvi jako celku, ale pouze k jejímu vedení nebo k "řečnické skupině". Každý z nich může očekávat, že se bude na pobožnosti spolupodílet. Tito služebníci byli ustanoveni v poslušnosti normám, které Pavel ustanovil (a brzy sepsal v 1. Timoteovi 3). Pokud bychom tvrdili, že Pavel mluví k celé církvi, pak bychom mu vložili do úst protimluvu a učinili bychom z celé pasáže nesmyslnou zvěst.

Skutečnost, že Pavel adresuje tyto pasáže vedoucím církve, by nás neměla překvapit, protože na konci 12. kapitoly hovoří o apoštolech, prorocích a učitelích. Potom činí odbočku do krásné 13. kapitoly o lásce, jež je pro nás velkou výzvou, logicky pokračuje ve 14. kapi-

tole a opět se soustřeďuje na proroky, učitele a ty, kteří mluví v jazycích (ti posledně zmínění byli také proroci, protože i oni přinášeli inspirovanou zvěst). Proto máme ve 26. verši slova adresovaná přímo "řečnické skupině", a jen v tomto kontextu dává "každý z vás" dokonalý smysl.

V souvislosti se zmínkou o prorocích je velmi důležitá instrukce ve 14. kapitole, 30. verši:

- ♦ *A jestliže je něco zjeveno jinému, který tam sedí, ať ten první mlčí.*

Překlad zvolený překladateli Nové Bible kralické je zajímavý a pro "řečnickou skupinu" velmi podnětný.

Nařízení a kázeň

Zdá se, že v Korintu vládl mezi skupinou vedoucích jistý stupeň nekázně při bohoslužbách. Někteří obdarovaní učitelé se se svými příspěvky příliš tlačili do popředí. Aby došlo k nápravě, byla "řečnická skupina" usměrněna závaznými pravidly.

Obraz církevní služby v 1. Korintským 14 nemění tradiční bohoslužby uctívání těmi, kdo důvěřují Bibli, a není vzorem pro zavádění nových stylů bohoslužeb.

Posuňme se ještě o krok dál, abychom ukázali na Pavlovo učení, jak by měla být správně vedena bohoslužba a že by se měla vyznačovat zdořilou uctivostí.

Je bohoslužba dobře připravená, vyvážená a vhodná?

Viděli jsme, že verš 1. Korintským 14, 26 je adresován vedoucím sboru a požaduje, aby jejich vstup do bohoslužby byl připravený. Nyní postoupíme k dalším instrukcím této kapitoly, které nám řeknou více o povaze předem připravené služby.

V této kapitole se objevují čtyři důležitá slova, která určují průběh Pánem nařízených pravidel pro harmonickou bohoslužbu a nařízení, jak mají ti, kdo byli povoláni do čela církve, připravovat a vést bohoslužby.

První z těchto slov najdeme v 1. Korintským 14, 33:

♦ ... *neboť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje, jako ve všech sborech svatých.*

Z našeho českého překladu můžeme získat dojem, že Pavel jednoduše kárá hluk a nepokoj. Avšak to není to, co měl na mysli. Řecké slovo přeložené jako nepořádek popisuje situaci, v níž lidé působí sami na sebe. Tato situace v sobě skrývá nekoordinovaný individualismus, ba dokonce v sobě obsahuje anarchii.

Toto řecké slovo je negativní forma sloves "určit" nebo "ustanovit". Jinými slovy, Bůh není Bohem ničím neomezeného a svobodného vyjadřování. Není autorem toho, co není předem dáno, uspořádáno a ustanoveno. Nechce bezmyšlenkovitě veřejné bohoslužby, jež nemají řád, ale vyžaduje řádný a pečlivě vedený přístup. Tento verš odsuzuje nejen vedoucí bohoslužeb, kteří přinášejí myšlenky bez ladu a skladu, ale také odsuzuje bohoslužby, v nichž se může každý svobodně a libovolně uplatnit.

Samozřejmě existují výjimky. Modlitební setkání v "uzavřeném kroužku" církve se bude skládat z mnoha příspěvků, které nebudou předem připraveny. Ale modlitební setkání mají v Novém zákoně svoje zvláštní ustanovení a jsou odlišná od bohoslužeb.*

Dalším významným slovem o bohoslužbě v 1. Korintským 14 je slovo **pokoj**. Pavel říká:

♦ "... *neboť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje.*"

Řecké slovo neodkazuje k pokoji jako pohodě někde na venkově, ale k pokoji jako protikladu k válce nebo rozdělení. Je odvozeno od řeckého slovesa sjednotit. Jednotlivé části bohoslužby mají "zapadat" jedna do druhé. Jde o harmonické spojení, nikoliv o soubor vzájemně nesouvislých fragmentů.

Vnitřní jednota bohoslužby

Nemusí to nutně být to, co se často nazývá tematická bohoslužba, v níž každý chvalozpěv, čtení a modlitby směřují k jádru tematického kázání.

Jednota znamená, že všechny biblické části pobožnosti jsou sjednoceny v harmonické celek. Je přítomna objektivní chvála? Je v bohoslužbě obsaženo vyznání? Je tu osobní díkůvzdání? Jsou velebeny velké doktríny? Jsou přítomny nauka, pokyny a vyučování? Obsahuje pobožnost rovněž aplikaci, zkoumání srdce a zbožnost? Je v ní prostor pro přímlyvy? Jsou všechny tyto prvky zastoupeny ve vnitřně jednotné bohoslužbě? Jestliže ano, pak je to bohoslužba, jakou od nás vyžaduje Bůh, říká Pavel.

Třetí významné slovo týkající se bohoslužby v tomto textu se objevuje ve verši 40:

♦ *Všechno ať se děje slušně...*

Řecké slovo znamená doslova "dobře zformovaný". New American Standard Bible je překládá slovem "jak se patří" a New International Version slovem "příhodně" (české překlady se shodují na slově slušně - pozn. překl.). Jinými slovy, vše v bohoslužbě musí být za prvé dobře připravené, propracované, a za druhé přiměřené a odpovídající svému účelu.

To potvrzuje a upevňuje předchozí tvrzení, že bohoslužba musí být zakotvena v Božím slově, musí být dobře vyvážená a souměrně uspořádaná. Můžeme si představit hrncíře, jak pracuje s hroudou hlíny, hněte ji svými rukama a formuje na hrncířském kruhu. Nemůže položit kus hlíny na okraj a roztočit kruh. Neudělá příliš malé dno pro velkou nádobu. Pokud se mu to nepodaří napoprvé, nepokračuje v práci, ale začíná znovu. Vše musí být ve správném poměru a rovnováze. Jen taková nádoba může být formována "patříčně", neboli - udělána, jak se patří. Každý hrncíř dobře rozumí tomu, jak má vytvořit dobře zformovanou nádobu.

Podobně i při přípravě bohoslužeb nestačí mít všechny prvky zastoupeny, ale musí být vzájemně spojeny ve správném poměru. Nestačí, aby byla bohoslužba tvořena správnými úseky, je

také třeba, aby všechny díly byly zastoupeny ve správném poměru a v pravý čas. Bohoslužba není zábavné představení, ale inteligentní duchovní tematika v rovnováze. Má být vyhrazena svatým věcem, nikoliv věcem světským a všedním. Musí být uctívá ve své podstatě. Bohoslužba není určena k tomu, aby se při ní kazatelé nebo jiní jednotlivci pověřeni sborem předváděli nebo se chovali jako mistři obřadů. To není správné.

Čtvrté důležité slovo se rovněž nalézá ve 40 verši. Pavel píše:

♦ **Všechno ať se děje slušně a podle řádu.**

To je silný výraz, který hovoří o nutnosti řádného uspořádání nebo určitého předepsaného pořádku. Budeme-li stejný výraz používat v souvislosti s armádou, tak slovo vyjadřuje pevnou formaci, uspořádání mužů do řad, útvarů a bojových jednotek, která je v souladu s plány velitelů.

V Lukášově evangeliu 1,8 toto slovo popisuje, jak Zachariáš vykonal své chrámové povinnosti přesně podle předepsaného pořádku.

Řád v bohoslužbě znamená, že jednotlivá shromáždění jsou připravena v souladu s biblickými pravidly a vzory. Všechno tomuto principu musí být podřízeno. Samozřejmě se aplikace tohoto slova nesmí dovádět až ad absurdum, apoštolové také nepředčítali svá kázání nebo psané liturgie. Nicméně toto přikázání nám říká, že sbor rád uvítá Bohem daný styl bohoslužby a podřídí se mu. Inovace a různé kejkle, jak upoutat pozornost posluchačů, zbytečný exhibicionismus a bavičství do bohoslužeb nepatří.

Uctivost spočívá v tom, že v bohoslužbě jsou současně přítomny všechny prvky, které náš nebeský Velitel přikazuje. Řád je totéž, co poslušnost Bohu.

K prozkoumání jednotlivých složek bohoslužby bychom si měli položit několik otázek: Je to v Písmu? Co by tomu Pán řekl? Dovedeme si představit, že by to dělal Pavel?

Čtyři slova - čtyři standardy

Tyto čtyři termíny dokazují, že bohoslužba by měla být dobře promyšlená, harmonická, jednotlivé části by měly v ní být úměrně zastoupeny, měla by být vhodná a slušná a v souladu s Božími pravidly. Volná a neformální bohoslužba není biblicky opodstatněná. Bohoslužba musí být vedena zodpovědným člověkem a nemá se jednat o oslavu, představení či hudební exhibici.

Existuje něco jako posvátná hudba?

Často se dnes v souvislosti s bohoslužbou říká, že hudba je neutrální. Ale hudba nemůže být nikdy neutrální. Vždy je spojena s působením na city, a proto se musí přizpůsobit především slovům chvalozpěvu a podporovat je. Nikdy by neměla být příliš hlučná v melodické a rytmické působivosti nebo hudební vyumělkovanosti, protože odvede duši i mysl od opravdového porozumění a smyslu slov.

Řecká filozofie odedávna tvrdila, že hudba hluboce ovlivňuje duši. Říkalo se, že buduje charakter (s čímž nemůžeme souhlasit), ale jistě má moc zastínit opravdové uctívání a také (pokud se jedná o světskou hudbu) může doslova podminovat křesťanův odpor k světským způsobům.

Augustin byl znepokojen skutečností, že používaná hudba může narušit bohoslužbu.

Viklef byl, jak je zaznamenáno, rovněž hluboce znepokojen. Viklef, jitrní hvězda reformace, věřil ve zpěv, ale řekl, že kdyby se mu melodie líbila víc než slova, pak nechce obdivovat melodii. Kalvín byl také opatrný, aby nedošlo ke zneužití hudby.

Hudba není neutrální ani v jiném smyslu. Je spojena s vytvářením asociací. Pokud se těsně identifikuje s hudbou hříšné doby, pak dochází k porušení biblického principu oddělení od světa (dnešní takzvaná křesťanská hudba někdy záměrně napodobuje rock a disco styl, protože se zdá, že si to především mladí křesťané skutečně

prej). Mezi duchovní a světskou hudbou je však propastný rozdíl.

Dnes je módní tvrzení, že všechna duchovní hudba byla kdysi světskou hudbou. Mnoho věřících tento názor přijalo. Ale odkud tento názor pochází? Je pravdivý?

Ve skutečnosti tento názor nemá opodstatnění. Ti, kteří jej opakují, důvěřují zdrojům, z nichž tento názor vychází (a tyto zdroje zase mylně důvěřují svým zdrojům a tak dále). Rádi bychom sledovali tuto "politicky korektní" myšlenku až k jejím kořenům, ale zdá se to nemožné. Podstatné je to, že je naprosto nesprávná. Je to obehnaný mýtus, jenž nemá základ v historii.

Luther a hospodské písně

Je možno slyšet pošklebky, že například Luther použil pro své chvalozpěvy hospodské písně a taneční melodie. Církevní hudba prý byla vždy ovlivněna zábavou světské společnosti a to, co se děje dnes v případě nového stylu uctívání, prý není nic jiného.

Pokud jsou tyto pošklebky pravdivé, pak jsou biblické texty o oddělení znehodnocovány. Tím by byly porušeny všechny pasáže Písma, které říkají, že nemáme mít žádný podíl na neúčinných skutcích tmy. Jak ale máme nemít v uctívání nic společného se světskou hudbou, pokud je na ní naše "svatá" hudba závislá?

Je pravda, že si Luther vypůjčoval, jak se tvrdí, melodie hospodských popěveků a světských trendů? Toto obvinění není pravdivé. Nemá žádnou oporu. Po celou historii církve byla používání hudby věnována velká péče.

Luther miloval hudbu a chtěl, aby lidé zpívali. Ve své době nově zavedl společný zpěv věřících. Chtěl, aby písně měly libozvučné melodie. Před reformací se takový zpěv v římské církvi neprovozoval. Lidé zpěv pouze poslouchali. Poslouchali například gregoriánské chorály, které byly společně s jinými součástmi pobožnosti zpívány těmi, kdo přednášeli jednotlivé součásti liturgie.

Luther sám byl velký skladatel a také adaptoval jiná díla. V práci Roberta Parrela "Martin Luther, jeho hudba a poselství", se můžeme dočíst, že Luther složil 37 chorálů, přičemž 15 z nich zkomponoval sám.

Třináct z chorálů bylo odvozeno z latinských hymnů nebo církevních písní. Čtyři byly převzaty z německých lidových náboženských písní. Pouze jediný ze třiceti sedmi měl zdroj ve světské lidové písni, což těžko obhájí obvinění, že si Luther ve větším měřítku vypomáhal ze světských zdrojů. I v případě tohoto jediného chorálu je pravděpodobné, že si svět vypůjčil melodie z církve a Luther ji pouze získal zpět tím, že ji zcela upravil a vylepšil.

Když Luther řekl "Proč by měl mít ďábel všechny pěkné melodie?", mluvil v kontextu katolického zpěvu. Neměl zájem vypůjčovat si ze světa, ale chtěl připravit melodie vhodné ke zpěvu, aby měly sbory co zpívat. Když byla použita světská melodie, pak byla zásadně změněna. Co bychom také mohli čekat od reformátora, jenž napsal tato slova:

"Dej si obzvlášť pozor, aby ses vyhýbal zvraceným hlasům, které hanebně zneužívají jako prostitutky krásné dary přírody a umění za své erotické vábení. Buď si zcela jist, že je podněcuje sám ďábel, aby pohrdli pravou přirozeností těchto písní... Ukradli Boží dar a používají ho k uctívání Božího nepřítelů."

Lutherovo odmítnutí nesvatého

Luther věřil, že hudba má být ztotožněna nejen se svým zdrojem, ale i s jejími interprety. Ve skutečnosti to byl tehdejší svět, kdo bez hanby vykrádal melodie z církve, aby získal nápěv pro oplzlé barové popěvky.

Autor článku si pamatuje (a jistě i mnozí čtenáři) dobu, kdy malé děti na státních i soukromých školách měly každý týden setkání nazvané "lidový zpěv". Všechny lidové písně, které vznikly v minulých stoletích, byly naprosto neškodné, takže je mohly zpívat i malé děti. Vždy bylo patrné, k jakému žánru patří. V té době nebylo nepřístoj-

né vypůjčit si jejich nápěv. Melodie nebyly nikdy dříve (až nyní) upravovány nebo vytrženy z hudebního stylu, který charakterizuje bezbožnou společnost.

Luther důrazně trval na tom, že nikdy nepoužil barovou píseň nebo taneční melodii. Je obviňován ze zločinu, jehož by se sám zděsil. Opakujeme: historie toto obvinění nepotvrzuje.

Odlíšný styl

Postupem reformace jsme získali Ženevský žaltář. Dodnes používáme mnoho jeho melodií. Po několik století byl v církvích Ježíše Krista odlíšný, křesťanský styl hudby, zřetelně rozlišitelný od hudby světské, zatímco nový styl bohoslužeb tento rozdíl zcela opomíjí.

Vedle mnoha biblických pasáží, které požadují kvalifikaci kazatelů, je dobře známé místo, kde Pavel napomíná Timotea: *"Dokud nepřijdu, zabývej se čtením, povzbuzováním a vyučováním."* (1. Timoteovi 4,13) Slovo "čtení" v řečtině znamená "veřejné čtení". To dokazuje, že kazatelé byli ti, kdo četli Písmo během bohoslužby. Tato povinnost je uvedena společně s napomenutím a s vyučováním doktrín jako součást kazatelské práce starších. Číst z Bible při bohoslužbě bylo určité Timoteovým úkolem.

- Dr. Peter Masters,
Sword & Trowel, 1/1999 -

ZDRAVÝ SBOR

Na církev se můžeme dívat jako na církev obecnou (viz apoštolské vyznání víry) nebo církev jako místní sbor. Oba tyto pohledy se vyskytují v Písmu a v tomto článku nebudou vždy přesně rozlišovány. Pro hledání rysů zdravého sboru bude nejlepší podívat se na prvotní církev. Její obraz však není vždy dokonalý: je zde mnoho věcí, které nás zarmocují, ale také překvapují. Písmo popisuje dva stavy církve: stav aktuální a stav ideální. Aktuální stav církve je popsán následovně:

◆ *Dokonce se proslychá, že je mezi vámi případ smilstva, a to takový, jaký se nevykytuje ani mezi pohany, že totiž kdosi žije s ženou svého otce. A vy jste přítom nadutí, místo abyste se raději zarmoutili; odstraňte ze svého středu toho, kdo to udělal.* (1 Korintským 5:1-2)

Jde o výrazné hříchy, proti kterým se staví i svět, a se kterými církev sama nic nedělala. Sboru v Korintě bylo jedno, co se děje. Pojem "kázeň" takové církvi nic neříká. Neděsí se hříchu a nemá bázeň Boží. V Korintském sboru měli také další problémy.

◆ *... neboť jste stále ještě tělesní. Vždyť pokud je mezi vámi žárliivost, rozbroj a rozdělení, zdali nejste tělesní a nežijete jen po lidsku?* (1. Korintským 3:3)

Zde vidíme napětí uvnitř sboru, které je způsobené lidmi - možná chybějícími generacemi. V kontextu tohoto verše čteme jinou pasáž: *"Já jsem Pavlův, já Apolův..."* Tato pasáž ukazuje na problémy ve vedení sboru. Mohli bychom je označit jako "napětí shora". Problémy mezi vedoucími Pavel předpovídá i na jiném místě.

◆ *I z vás samotných povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby strhli učedníky za sebou.* (Skutky 20:30)

Zde se jedná o problém ambicí mezi jednotlivými vedoucími. Jde o problém postojů a vztahů.

K problémům prvotní církve patří také bludné učení. Jako příklad nám může posloužit oddíl zapsaný ve 2. Tesalonickém 2,1-2:

◆ *Pokud jde o příchod našeho Pána Ježíše Krista a naše shromáždění k němu, žádáme vás, bratři, abyste se nenechali snadno otrást ve svém poznání ani vylekat buď skrze ducha, nebo skrze slovo nebo skrze dopis, vydávaný za náš, jako by den Pánův již nastal.*

Vyskytlo se tvrzení, že už nastal druhý příchod Páně. Když čteme tento list, narazíme na to, jak Pavel Tesalonickým

vytýká jejich lenost, která mohla být důsledkem těchto bludů. Možná i důvodem jejich vzniku.

Tento popis církve není moc příjemný a je možná až moc podobný tomu současnému, ale to není důvod k tomu, abychom se přestali pokoušet směřovat k ideálu, který je Božím plánem pro nás. Je popsán v následujících verších:

♦ *Vy jste světlo světa. Nemůže být ukryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nekladou ji pod nádobu, ale na stojan; a svítí všem, kteří jsou v domě. Tak ať září vaše světlo před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích. (Mt 5,14-16)*

Hlavním úkolem je zjevit Boží slávu. Ideální stav církve je popsán v Efezským 4:11-16: Bůh připravil všechno, co je k fungování církve třeba. Jsou zde zmíněni jednotlivci (lidé) a vztahy mezi nimi (klouby). Dál je v Efezském popsán Boží plán, jak zajistit církvi svatost.

♦ *Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sebe samého za ni vydal, aby ji posvětil, když ji očistil obmytím vody v slovu, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná. (Efezským 5:25)*

V poslední knize Bible je pak církev líčena jako nevěsta (Zj 21:2). Můžeme přemýšlet o tom, čemu je náš sbor blíž. K přemýšlení nám mohou posloužit následující body:

1) Co je církev

a jak se staneme jejími členy

K tomu, abychom poznali, co je církev, je dobré určit, co je základem pro církev. Můžeme se podívat na výpovědi Písma.

♦ *...nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostlí všemi způsoby - v toho, který je hlavou, v Krista. (Efezským 4:15)*

Hlavou církve je jediný Kristus, nikdo jiný jí nemůže být. On ji vykoupil a je tím jediným, kdo ji vykoupil. To, zda je hlavou, poznáme podle našeho rozhodování. Hledáme, co chce On, nebo

jednáme hlavně dle tradice a tak, jak se nám to hodí? Nechovají se některé sbory bezhlavě!?

Ježíš je však nejen hlavou - tím, kdo církev vede, ale také tím, kdo je jejím základem, jejím úhelným kamenem.

♦ *... byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. (Efezským 2:20)*

Existují dvě možnosti výkladu, co je úhelný kámen. Může jít buď o kámen ve středu klenby, který celou klenbu drží. Je nejvíce zatížen, a pokud by byl vyjmut, klenba se zřítí. Nebo jde o základní kámen v základech stavby (v rohu). Ten je nosný, a pokud je odstraněn, také se celá stavba zřítí. Ježíš je takovým základem, ale není jediný, kdo je v tomto základu. Nachází se v něm také lidé - apoštolé a proroci. "Bůh má odvahu", když základ církve buduje i z lidí. Skutečnost, že do základu církve staví také lidi, však odpovídá tomu, že jsme byli jím povoláni. Máme tak velkou možnost ukázat, jak se jím necháváme proměňovat. Členy církve nás nečiní jen Boží povolání, ale i účast na Duchu svatém.

♦ *Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo, ať Židé nebo Řekové, ať otroci nebo svobodní, a všichni jsme z jednoho Ducha dostali napít. (1. Korintským 12:13)*

Nejde zde o křest vodou, ale o připojení do Jeho těla. Jde o jediný možný způsob připojení k církvi.

2) Církev má zbudované vztahy

♦ *Z něho celé tělo, spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která podle činnosti a míry jedné každé části bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce. (Efezským 4:16)*

Toto je verš popisující církev jako tělo. Ukazuje na vazby a na to, co vlastně tělo drží pohromadě. Tyto vazby jsou obrazem vztahů v církvi. Ukazují, že vztahy mohou zbudovat jen tehdy, když jsem na správném místě. Vztahy mohou

ohrozit dvě věci: AMBICE a PODCEŇOVÁNÍ. Potřebujeme znát svou hodnotu. Ta je dána Kristovou krví a jeho dílem na kříži. Máme vše, co potřebujeme k tomu, abychom mohli stát před Ním. Je velké nebezpečí, pokud se člověk, který není duchovně uzdraven - jinými slovy, který nezná svou hodnotu - dostane do vedoucí pozice. Je zde velké nebezpečí pro církev i pro něj. Je možné, že si bude ve své nové pozici léčit své komplexy. Z toho plyne další nebezpečí: pokrytectví a falešné náboženství (Jan 12:42). Otázkou je: O co mi jde? Jde mi o realitu, nebo mi stačí jen obraz? Co čekám, když se někoho ptám: "Jak se máš?"

Čistotu vztahů poznáme také podle vyznání hříchů a vzájemné vydanosti. Pod vyznáním hříchů bychom měli rozumět, že je nejen třeba říci "Pane odpusť nám!", ale i "Pane odpusť mi!", a říci konkrétní věc.

3) Církev je vícegenerační

◆ *Shromážděte lid, posvěťte sbor, sezněte starce, shromážděte pacholátka i kojence od prsů, ať vyjde ženich ze svého pokojíku a nevěsta ze své komůrky. (Joel 2:16)*

Tento verš je součástí oddílu, který je mottem modlitebně postní stráže. Podle vyjmenovaného souhrnu je vidět, že ve shromáždění se počítá s každým. Často však jde o velký problém, protože mladší generace se nechce nechat poučit zkušeností starší generace, a ta se zase nechce nechat nadchnout mladými. V církvi však nejsou jen fyzické generace. Sem patří také generace duchovní, jak se o nich mluví v I. Janově 2, 14-16:

◆ *Napsal jsem vám, dítky, že jste poznali Otce; napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který je od počátku; napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a přemohli jste toho Zlého. Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Jestliže někdo miluje svět, není v něm láska Otcova. Neboť všechno, co je ve světě - žádost těla, žádost očí*

a prázdná chloubka života - není z Otce, ale ze světa.

Nemusíme popisovat duchovní dětství. Známe je všichni. Pojdme se podívat na dvě zbývající období. Mládenci vítězí nad pokušením. Neznamená to, že nezhrěší, ale že nežijí v koloběhu "zhřeším - vyznám". Stojí ve vítězství. Žádný sbor - ani mládenec - nezůstane bez démonických útoků!

Další kategorií jsou otcové. Otcové jsou nasyceni Boží přítomností. Nejsou závislí na lidech a jsou schopni sami sytit - nejen přijímat. Otcovství je znamení zodpovědnosti.

4) Církev je otevřená pro slabé a potřebné

Když zde byl před několika lety Mahesh Chavda, řekl: "Začněte sloužit těm nejubožejším. Když Bůh požehná, bohatí se postaví do řady." Bůh sám klade na tuto službu důraz:

◆ *Zbožnost čistá a neposkvrněná před Bohem a Otcem je toto: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat se neposkvrněným od světa. (Jakub 1:27)*

Sociální práce je důležitý úkol. Ježíš sám je otevřený pro ty, které odmítá svět. Můžeme to vidět na příkladě Zachea. Všichni, kdo to uviděli, začali reptat:

◆ *K hříšnému muži vešel jako host! (Lukáš 19:7)*

My máme být podobní Ježíši a přijímat ty, které nikdo nechce. Sami se máme starat o bezbranné a slabé. Ve Starém zákoně máme příběh o putování na poušti, kde Písmo popisuje:

◆ *Pamatuj, co ti učinil Amálek, když jste táhli z Egypta. Střelil se s tebou na cestě a zničil ti zadní voj, všechny churavě za tebou, když tys byl ochablý a unavený; a nebál se Boha. (Deuteronomium 25:17-18)*

Satan napadá nejslabší, kteří stojí na okraji. Sami musíme usilovat o to, abychom se nestali slabými a nedostali se na okraj sboru. Pokud mám problémy, je na mně, abych vyhledal pomoc a nenechal se stáhnout dolů.

5) Církev usiluje o svatost

- ◆ *Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní ve shromáždění spravedlivých. (Žalm 1:5)*

K tomuto verši se řadí novozákonní příklad Ananiáše a Safiry (Sk 5:1-10). Měli bychom se ptát: "Už vynesli od nás ze sboru nějaké pokrytce nohama napřed?" Jestliže ne, tak buď tam žádní nejsou, anebo chybí Boží moc a je málo pravých křesťanů. Není normální, když se hříšníkům líbí v církvi, aniž činí pokání či nejsou "vyneseni nohama napřed". Na místě je otázka: jaký je náš vztah k hříchu? Nejde o zákonický způsob života. Jde o to, že Boží přítomnost vede k tomu, že hříšník neobstojí.

6) Misijní církev

Sbor, který ztratil snahu zasáhnout evangeliem své okolí, ztratil smysl své existence. Je důležité, aby vedení sboru bylo otevřené pro misii. Zahrnuje to mimo jiné další věci: struktury připravené pro misii, připravenost na změny a určitě jednotu a modlitební nasazení sboru.

7) Výběr starších dle biblických norem

Jeden ze základních oddílů v Bibli, kde se píše o službě starších, je 1. list Timoteovi 3. kapitola. Všechny požadavky zde uvedené se týkají charakteru a jen jeden se týká vnějších vlastností toho, kdo má být schopen učit. Další důležité oddíl je:

- ◆ *Starší mezi vámi napomínám, já spolustarší a svědek Kristových utrpení a také účastník budoucí slávy, která bude zjevena: Páste Boží stádo, které je u vás; dohlížejte na ně ne z donucení, ale dobrovolně, podle Boha, ne z nízké zjištění, ale ochotně, ne jako páni nad svým podílem, ale jako ti, kteří se stávají vzorem svému stádu. A když se ukáže nejvyšší Pastýř, dostanete nevdanou věnec slávy. (1. Petrův 5:1-4)*

Jen několik postřehů o pastýři: pastýř pase stádo, které je mu svěřeno. Z něj vydá počet. Jde o dobrovolnou práci, nejen o nějakou "bokovku", kterou už

nikdo nechce dělat. Jsou zde viditelné také jiné věci. Tuto práci nelze dělat pro své potvrzení. Odměnu pastýři obdrží až v nebi. Vzájemně se podřizují sobě i ostatním. Jsou obyčejnými lidmi, kteří dělají chyby. I přes chyby máme starší pokládat za přednější sebe (a to platí nejen o starších). Starší je příkladem, ať chce, nebo nechce.

8) Postoj naděje

- ◆ *A hle, v Jeruzalémě byl člověk, který se jmenoval Simeon. Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekávající potěšení Izraele, a Duch Svätý byl na něm. (Lukáš 2:25)*

Čekal dlouho. Měl naději a dočkal se. My jako český národ buď neočekáváme nic, nebo v lepším případě "rýpeme" a kritizujeme. Nic nečekáme, a tak také nic nedostaneme. O církvi máme však jiné svědectví:

- ◆ *A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou. (Matouš 16:18)*

*Dle vyučování Lubomíra Ondráčka
zpracoval Martin Kop
Kompas, Říjen 1999 -*

KALICH PÁNĚ, NEBO DÉMONŮ?

- ◆ *Nemůžete z kalicha Páně pít i z kalicha ďáblů; nemůžete účastní býti stolu Páně i stolu ďáblů. Či k hněvu popouzíme Pána? Zdaž silnější jsme jeho? (1. Korintským 10, 21-22)*

Milí přátelé z Kristu, ze slov právě přečtených si ke společnému vzdělání vybereme čtyři věci:

Pro koho je Pán Ježíš, pro toho jsou Jeho řády, Jeho stůl, Jeho kalich i Jeho křest; a pro koho Pán Ježíš není, pro toho také Jeho řády nejsou. To je to první, co vám předkládám.

Vidíte před sebou dva pány a jejich řády: na jedné straně Pán Ježíš, Jeho kalich a Jeho stůl, a na straně druhé ďábel a jeho kalich, o kterém čteme ve

Zjevení sv. Jana (Zj 17, 1-18), ten kalich plný smilstva a nečistoty. A teď měj na mysli, že jednoho z nich můžeš dosáhnout, ale nemůžeš získat oba! Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, co Bůh spojil, člověk ať nerozlučuje, a naopak, co Bůh rozloučil, člověk ať nespojuje! Kdybys chtěl spojovat, co živý Bůh rozloučil, uvidíš, že se ti to nepodaří a že to bude mít hrozné konce.

Když jsem přemýšlel, co by se mohlo v tom textu změnit, shledal jsem, že by se mohlo změnit to jedno slovo, na kterém se mnozí urážejí a které je dráždí, a to je slovo ďábel. Změňme tedy slovo ďábel a místo "kalich ďáblů" řekněme "kalich světa", když budeme mluvit s těmi, kteří ještě z toho kalicha pijí! My ale, kteří z něj nepijeme, ho mezi sebou budeme označovat tak, jak ho označoval apoštol; jim pak, když se jim to tak líbí, řekněme kalich světa. Neboť co to je svět? Svět jsou ti, kteří Pána Ježíše nemilují, a pro takové Jeho řady nejsou. Pro koho je Pán Ježíš, pro toho jsou Jeho řady.

A pro koho je Pán Ježíš? Pán Ježíš je pro skutečné hříšníky, kterým Duch svatý otevřel oči a kteří se poznávají ve svém hříchu a pláčí sami nad sebou: Bídny, bídny já člověk, kam mám jít se svými hříchy? Kam máš jít? K Pánu Ježíši jdi, On volá: *"Poďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi hříchy, a já vám dám pomoc."* A jakou pomoc? Takovou, že člověk, který měl dřív zalíbení v hříchu, začne hřích nenávidět a celý se proměňovat, aby byl takový, jako byl Pán Ježíš. - A teď přirozeně ty a já a každý neobrácený začneme v srdci volat: "Jen to ne, jen to ne! Já že bych se měl celý změnit a zanechat všech radostí, které mám tak rád? Ne, to nechci!" A přece i takový člověk by rád zasedl za Kristovým stolem a rád by bral Jeho kalich do rukou. Ale nejsem to já, ale Duch svatý, kdo učí v Božím slově, že člověk nemůže pít z kalicha Páně i z kalicha démonů. Pro koho Pán Ježíš není, pro toho nejsou ani Jeho řady.

To je to první a přitom se samo hned nabízí to druhé, to zajímavé:

Jak je to možné, že lidé, kteří pijí z kalicha démonů, by rádi pili i z kalicha Pána Ježíše, a že ti, kteří usedají za ďábovým stolem, by chtěli také usednout u stolu Kristova?

To má dvě příčiny.

První je ta, že každý neobrácený člověk nevězí jen v nevěře, ale i v pověře. To se od sebe nedá oddělit. Ačkoliv takový člověk nechce o Pánu Ježíši slyšet, přece jen má svědomí - každý člověk má svědomí - a to mu říká, že věci, tak jak jsou, nejsou v pořádku, což mu nahání strach. Potom přichází ďábel a našeptává: "Pána Ježíše nech stranou a hleď si jeho řádů a bude dobře." To je pověra. Ve svátosti není spasení, spasení je jen v Pánu Ježíši.

K čemu tedy je svátost? Svátost je k tomu, aby hříšný člověk, který už věří, že v Pánu Ježíši je odpuštění hříchů, byl v té víře posílněn a rozhojněn, aby mu ve svátosti bylo stvrzeno a zpečetěno, co již má, totiž ta jeho víra. Panny v podobenství volaly: *"Lampy naše hasnou!" (Mt 25, 8)* Proč vám hasnou? Ach, my jsme si je nedolily olejem. Když se lampy nedolévají a nedrží v čistotě, pak hasnou. Je zde ale pramínek, který nedá víře vyhasnout, jímž se víra posiluje. *A ty, komorníku etiopské královny, který jsi již v kočáře uvěřil, že Pán Ježíš je Spasitelem hříšných, a který nevíš, jestli to také pro tebe platí, jen sestup do vody a dej se pokřtít, abys získal ujistění, že On je i tvůj Spasitel. (Sk 8, 36-38)*

Svátosti jsou jen pro věřící, avšak i svěťtí lidé by rádi brali do rukou kalich Páně, aby uklidnili své svědomí, které jim říká, že s nimi není všechno v pořádku. Pána Ježíše při tom nechávají stranou. Stejně jako král Saul, když šel k čarodějnici a chtěl vidět Samuele, vězel v pověře (1. S 28). On viděl vystupovat jakousi postavu, ale každé malé dítě řekne: vždyť to nebyl Samuel, to byl ďábel. Saul nešel k žádné bohobojné ženě, ale k takové, jež měla spolek

s ďáblem - tak každý neobrácený vězí v pověře. A to je příčina, proč chtějí světští lidé usedat za Kristovým stolem.

Druhou příčinou je toto: Když ti, kteří se nazývají Božím lidem, usedají u ďáblova stolu a pijí z kalicha démonů, proč by světské lidi nenapadlo brát do rukou kalich Kristův? Člověk Boží se ptá: Cože, že by ti, kteří jsou Ježíšovi a mají v něm rozkak, zasedli za ďáblův stůl? Kdyby to tak nebylo, apoštol by o tom nemluvil. Když Balák pozval Bileáma, aby zlořečil izraelskému lidu (Nu 23), a on viděl, že to nepůjde, že zlořečením proti nim nic nezmůže, protože jim zlořečení neškodí, ba co víc, že se tím pevněji budou držet svého Boha, poradil mu, aby s Izraelci pěkně mluvil, jednal s nimi po dobrém, pozval je mezi moabský lid a řekl jim, aby se přišli podívat na Baalův svátek, aby viděli, jak je to pěkné, a tak aby Izrael svedli. Izraelští šli a hřešili s nimi.

To je tedy ta druhá příčina, proč by světští lidé rádi brali Kristův kalich do rukou: vždyť ti, kteří se nazývají Božím lidem, také často pijí z kalicha démonů.

To třetí, co vám dnes předkládám, je to, že:

Tam kde se světští lidé připouštějí k Božimu stolu, tam se Pán popouzí k hněvu. V církvi reformované se vůbec všude učí, že se ke svaté Večeři Páně nesmějí připouštět ti, kteří nechťejí upustit od svého bezbožného života, a že tam, kde se vědomě připouštějí, tam není církev Páně. To není učení jen církve lhotecké, to je učení celé církve reformované - a přece najdete v církvi reformované takové, kteří nezabraňují tomu, aby se světští lidé připouštěli ke svaté Večeři Páně.

To začnou v církvi, která kdysi byla církví Pána Ježíše, někteří říkat: "Jen je nechte, nebraňte jim, vždyť jsme beztak všichni stejní." Že jste všichni stejní? Ale v čem jste stejní, snad v tom, že všichni pláčete nad hříchy stejně? Pak vám všem patří Boží řády! Anebo jste stejní v tom, že nad hříchy nepláčete - to by nikdo neměl být k Večeři Páně

připouštěn. Když začnou ti, kteří se zasazovali o Kristovy řády, říkat "Nechte je, vždyť jsme všichni stejní", pak se takovému člověku nejdřív začne ztrácet hřích, už ho netrápí tolik, co ho trápil dřív, protože už ho tolik nevidí. Potom se mu začne ztrácet Pán Ježíš, už nemá v Pánu Ježíši takovou radost, jakou měl, hřeší proti Duchu svatému a nemá odpuštění na věky, protože nikdy nebude činit pokání.

Když zhřešil Ákan a jeho rodina (Joz 7), nebyl trestán jen se svou rodinou, byli trestáni i jiní z izraelského lidu - tak se vzbuzuje Boží hněv na celé shromáždění, když se světští lidé vědomě připouštějí ke svaté Večeři Páně. Svátost v rukou nevěřícího člověka je jako ta Elíšova hůl v rukou prolhaného Géchazího (2Kr 4, 31). On s ní běžel k dítěti, měl důvěru, že jí to dítě probudí, když mu ji položí na tvář. Krásně se ti probudí - ani sebou nepohne, v tvé ruce zůstane Elizeova hůl jen obyčejnou holí! Tam, kde se světští lidé připouštějí k Pánovu stolu, tam se Pán popouzí k hněvu, neboť Duch svatý zřetelně říká:

◆ *Přikazujeme pak vám, bratři, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddělovali od každého bratra, který by se choval neřádně. (2Te 3, 6)*

A jinde: Bratři, jestliže by někdo, maje jméno bratr, byl takový a takový, tak s ním ani nejzte. (1K 5, 11)

A proto to čtvrté, co vám předkládám, je to, že:

Boží lid vždy dával dobrý pozor, aby se světští lidé nepřipouštěli ke stolu Páně, a vždy před vysluhováním prosil o velké pozhnání a veliké pozhnání dostával. Nedá se upřít, že jsou na Lhotě mnozí, kteří si přejí, aby zde měl Pán Ježíš svou milou zahrádku, kde by rostly jeho lilie a kde by se dařilo bylinám k vyléčení národů, ale horlivě usilovat o to nechce nikdo. Bez úsilí to nepůjde! Mně jeden člen církve řekl, že to v celé Lhotě není takové, jaké by to mělo být. Samozřejmě, že není! Je však blahoslavený ten, který nad tím se

mnou pláče! Proto ať se jeden každý bojí o sebe. **"Nebo nemůžete z kalicha Páně pít i z kalicha dáblů; nemůžete účastní býti stolu Páně i stolu dáblů. Či k hněvu popouzíme Pána? Zdalíž silnější jsme jeho?"** Amen.

Jan Karafiát
Šestnáctero kázání,
str. 219, jazykově upraveno

TŘI MESIÁŠSKÉ ZÁZRAKY

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum se narodil v roce 1943 na Sibiři. Jeho rodiče, polští Židé, tam uprchli před Němci. Po válce rodina emigrovala do USA. Po přijetí Ježíše Krista jako Mesiáše studoval na různých univerzitách, v současnosti je vedoucím jedné misijní společnosti v USA.

Dávno před příchodem Ježíše Krista na zem rabíni rozdělili zázraky do dvou skupin. Do první patřily zázraky, které mohl učinit každý, kdo byl zmocněn Duchem svatým. Druhou skupinu tvořily takzvané mesiášské zázraky, které může učinit jen Mesiáš. Ježíš Kristus tvořil zázraky, které patřily do obou skupin. Proto vždy, když Pán Ježíš učinil mesiášský zázrak, kněží reagovali jinak než v ostatních případech. Tato studie hovoří o třech Jeho mesiášských zázracích, o jejich účinku a výsledku.

I. PRVNÍ MESIÁŠSKÝ ZÁZRAK

Uzdravení malomocného

A. Úvod

Prvním mesiášským zázrakem bylo uzdravení malomocného. Podle Mojžíšova zákona se člověk stal nečistým, pokud se dotkl malomocného nebo mrtvého člověka či neživého nebo nečistého zvířete (např. prasete).

Od přijetí Mojžíšových zákonů se nikdy nestalo, že by se člověk - Žid uzdravil z malomocenství. Ve Starém zákoně jsou zaznamenány dva případy uzdravení: Mojžíšova sestra Miriam a Náman syrský. Miriam se uzdravila

ještě před přijetím Zákona a Náman nebyl Žid, ale Syřan.

Malomocenství bylo jedinou nemocí, kterou rabíni neuměli vyléčit. V 3. knize Mojžíšově 13.-14. kapitole čteme, jak měli kněží postupovat v případě, že někdo přišel a řekl: *"Byl jsem malomocný a jsem zdrav."* Kněz měl obětovat dva ptáky a během následujících sedmi dní měl důkladně prověřit tři věci: jestli byl dotčený skutečně malomocný, jestli je skutečně zdrav a pokud ano, jak byl uzdraven. Pokud bylo sedmidenní vyšetřování pozitivní, mělo osmý den následovat přinášení obětí. Nejprve oběť za vinu, potom oběť za hřích a pak zápalná a obilná oběť. Potom měl kněz pokropit uzdraveného krví oběti za vinu a nakonec ho pomazat olejem. Přestože kněží měli podrobné pokyny, jak postupovat při uzdravení malomocného, neměli příležitost je použít v praxi. Od přijetí Mojžíšových zákonů nebyl ani jeden Žid zbaven této nemoci. Proto rabíni učili, že to může učinit jedině Mesiáš. Uzdravení malomocného tak bylo prvním ze tří mesiášských zázraků.

B. Uzdravení malomocného

O uzdravení malomocného se píše ve třech evangeliích: Matoušově 8,2-4, Markově 1,40-45 a Lukášově 5,12-16. Matouš a Marek pouze konstatují, že člověk byl malomocný - Lukáš, povoláním lékař, tuto událost popisuje podrobněji. Podle Lk 5,12 měl muž pokročilé malomocenství. To znamená, že se nemoc tak rozšířila, že byl blízko smrti. Takto nemocen přišel ten člověk k Pánu Ježíši a řekl: *"Pane, chceš-li, můžeš mě očistit."* Nemocný muž byl přesvědčen o mesiášské autoritě Pána Ježíše, v níž měl moc malomocenství uzdravit. Měl jen jedinou otázku: zda je Pán Ježíš k tomu ochoten. Čteme, že se ho Pán Ježíš dotkl a malomocenství z něj hned zmizelo (Lk 5,13). Všimněme si, co Pán Ježíš říká tomuto člověku.

◆ *Přikázal mu, aby nikomu nic neřikal: "Ale jdi," pravil, "ukaz se knězi a obětuj za své očistění, co Mojžíš přikázal - jim na svědectví."* (Lk 5,14)

Slovo "jim" označuje vůdce Izraele. Ježíš posílá muže přímo k jeruzalémským kněžím, aby splnili podmínky zákona (Lv 13-14). V den, kdy se do té doby malomocný postavil před kněží a prohlásil, že je zdrav, museli obětovat dva ptáky. Dalších sedm dní celý případ velmi důkladně zkoumali a zjistili, že člověk byl skutečně malomocný. Potom potvrdili, že je úplně zdrav, a nakonec zjistili, že ten, kdo ho uzdravil, je Ježíš z Nazareta. Jelikož oni sami učili, že uzdravení z malomocství je mesiášský zázrak, museli uznat, že ten, kdo to dokázal, tím potvrdil, že je Mesiáš. Pán Ježíš úmyslně poslal uzdraveného ke kněžím, aby je donutil uvažovat, zda jsou Jeho prohlášení o tom, že je Mesiáš, pravdivá. Nabádal je tak, aby zaujali nějaké stanovisko k Jeho osobě. Dal jim šanci poznat, že On je Mesiáš, který Izraeli nabízí Boží království, tak jak to předpovídali proroci. Ježíš Kristus poslal uzdraveného k vůdcům Izraele. *"On však odcházival na pustá místa a tam se modlil."* (Lk 5,16) Šel tam, kde kdysi strávil 40 dní v postu a satan Ho pokoušel. Nyní se šel modlit. Za co asi prosil? Jeho modlitba se pravděpodobně týkala postoje izraelských vůdců k tomuto mesiášskému zázraku.

C. Reakce Židů

Události, které se odehrály po tomto zázraku, jsou popsány na třech místech: v evangeliu podle Matouše 9,1-8, Marka 2,1-12 a podle Lukáše 5,17-26. Marek píše o místě události. Bylo to Kafarnaum v Galileji, které leží několik mil od Jeruzaléma. Lukáš v 5.kapitole 17. verši píše: *"Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval."* Nemluví pouze o několika židovských vůdcích z Kafarnaum. Lukáš tvrdí, že se sešlo mnoho židovských vůdců z celé země. Proč museli tak naléhavě svolat setkání v Kafarnaum? Byla to jejich reakce na první zázrak. Věděli, že Ježíš Kristus uzdravil malomocného. Podle

vlastního učení věděli, že moc uzdravit malomocností bude mít pouze Mesiáš. To by tedy znamenalo, že Mesiášem je On. Proto se sešli, aby Ježíše pozorovali.

Podle zákona sanhedrinu (velerady) se každé mesiášské hnutí, jež vzniklo, muselo prošetřit dvěma způsoby. Prvním bylo pozorování. Určili vyslance, kteří pouze pozorovali, co se děje. Museli sledovat, co zakladatel hnutí říká, dělá a učí. Nesměli mu klást otázky ani oponovat. Po uplynutí určeného času se vyslanci vrátili do Jeruzaléma, podali hlášení veleradě a vyjádřili se, zda je případ vážný, nebo ne. Pokud hnutí považovali za bezvýznamné, dál se jím nezaobírali, když uznali, že je důležité, následovala druhá fáze: vyslechnutí zakladatele či členů hnutí. Kládli jim otázky a oponovali jim, aby si ujasnili, jestli se mají novým myšlenkám věnovat, nebo je zamítnout. Lukáš v 5.kapitole 57. verši popisuje první způsob vyšetřování. Vůdcové tam byli proto, aby pozorovali, co Ježíš říká a dělá. Ještě mu nemohli klást otázky ani mu oponovat. Jelikož se stal mesiášský zázrak, sešli se v Kafarnaum vůdcové z celé země.

Zatímco Ježíš vyučoval, pokoušeli se čtyři muži k němu přinést svého ochrnutého přítele, aby ho uzdravil. Židovských vůdců bylo tolik, že zaplnili celou místnost, takže se k němu nedostali. Přátelé proto vyšli na střechu, rozebrali ji a spustili nemocného k Ježíšovým nohám. Pán Ježíš se v tomto případě odchýlil od běžného způsobu - neuzdravil nemocného hned. V Markově evangeliu 2,5 čteme:

◆ *Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštěj se ti hříchy."*

Namísto uzdravení člověka dramaticky prohlásil: "Odpouštěj se ti hříchy." Přitom velmi dobře věděl, že tímto prohlášením přitomně pobourá. To se také stalo. V Markově evangeliu čteme toto: *"Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali..."* "Jelikož to byl

první způsob pozorování, mohli události pouze sledovat a uvažovat o nich, ale nemohli klást otázky ani oponentovat.

- ◆ *Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh? (Mk 2,7)*

Jejich teologie byla správná. Nikdo nemůže odpouštět hříchy, pouze Bůh.

Když Ježíš vyhlásil, že má právo odpouštět hříchy, mohlo to znamenat pouze dvě věci: buď se rouhá Bohu, nebo je skutečně tím, za koho se vydává - Mesiášem. A tehdy se Ježíš obrátil na vůdce Izraele s otázkou:

- ◆ *Je snadnější říci ochrnutému: 'Odpouštěj se ti hříchy', anebo říci: 'Vstaň, vezmi své lože a chod'?' (Mk 2,9)*

Tak co je tedy snadnější? Ujistit člověka, že jsou mu odpuštěny hříchy, nebo mu povědět "Uzdravil jsem tě, proto vstaň a chod!"? Rozhodně to první, protože pravdivost této výpovědi se nedá zkontrolovat, zatímco tvrzení, že předtím ochrnutý člověk je zdravý, musí být viditelné.

Ježíš vyslovil to, co je "snadnější": odpouštějí se ti hříchy. A učinil to, co bylo "těžší": uzdravil nemocného. Podal okamžitý, viditelný důkaz. Člověk vstal a chodil a navíc i nesl své lůžko. Tak Ježíš dokázal, že má právo učinit i to "snadnější" - odpustit hříchy. To, že může odpouštět hříchy, dokazuje, že je skutečně tím, za nějž se prohlašuje - Mesiášem.

Po prvním Ježíšově mesiášském zázraku - uzdravení malomocného - začalo intenzivní pozorování Ježíše jako Mesiáše. Židovští vůdcové slyšeli na vlastní uši, že Ježíš má právo odpouštět hříchy. To může jen ten, kdo se rouhá Bohu, nebo Mesiáš. Je zřejmé, že židovští náboženští vůdci po návratu do Jeruzaléma vyhlásili, že Ježíšovo hnutí není bezvýznamné. Přistoupili proto k druhé fázi - k vyslýchání. V době mezi prvním a druhým mesiášským zázrakem farizeové všude chodili za Ježíšem a už nemlčeli. Kde byl Ježíš,

tam byli i oni. Kládli mu otázky a oponentovali mu. Hledali důkazy, aby přijali, nebo popřeli Jeho mesiášská práva.

Pokračování přístě.

S laskavým svolením původního vydavatele a Misijní

*společnosti evangelia Ježíše Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava*

SLZAVÉ ÚDOLÍ

- ◆ *A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude neboť co bylo, pomínulo." (Zjevení 21:3-4)*

Slzy bývají projevem žalu, lítosti, smutku a bolesti. Když se mluví o slzách, tak to není nikomu příjemné. Je to ale věc, kterou dobře zná každý člověk. Člověk se v slzách rodí i umírá. A nejen to, provázejí nás celý život. Často se mluví o tomto světě jako o slzavém údolí. Boží slovo říká, že slzy nás provázejí dokonce až na věčnost. Přečetli jsme si v Janově Zjevení: Pán Bůh setře v Božím království každou slzu z očí. Mnozí lidé, a zvláště muži, se za slzy stydí, protože tak ukazují svou slabost a nedostatečné sebeovládání. Jenomže hněv je také citovým projevem, a ten mnoho mužů neumí ovládat a ani se za to nestydí. V naší společnosti se necení soucitné srdce, ale tvrdé srdce, které je zatvrzelé mnoha hříchy: pýchou, sobectvím a neústupností. To se falešně považuje za pevnou vůli. Takové srdce se ale nemůže přiblížit k Bohu, protože není schopno činit pokání. Příkladem je Ezau v Epištole Židům 12:16-17:

- ◆ *Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm. Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem pozehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal.*

Slzy, i když nám není příjemné plakat, jsou velkým Božím darem. Přemýšlíme o slzách pouze z fyzikálního hlediska, bereme v potaz jen to, co vidíme. Ale z hlediska jejich složení a činnosti, z fyziologické stránky, jsou produktem slzných žláz, obsahují sůl (NaCl) a trochu vápníku, omývají oči od prachu, desinfikují je a chrání před infekcí. Mimo to ještě ale mají důležitou psychickou úlohu. To jest uvolňují psychické (duševní) napětí. Když se vám sevře srdce strachem nebo žalem, tak vlivem hormonu jménem adrenalin nervová soustava zvýší chemo-elektrické napětí, které je nebezpečné pro funkci orgánů v našem těle. Mozek vydá signál slzným žlázám a ty začnou produkovat slzy, které toto napětí snižují. Je to zajímavý chemický proces, který ještě není dostatečně prozkoumán. Boží slovo nám o slzách může povědět velmi mnoho. Vidíme v něm plakat děti, dospělé, krále a dokonce i Pána Ježíše.

Na světě se od jeho založení prolilo už mnoho krve, ale ještě více slz. Proč? Protože ti, co vyllili svoji krev, už po své smrti nemohli plakat. Kdosi spočítal, že pokud na světě žilo dosud přibližně 10 miliard lidí a každý by vyronil 1 dcl za rok, tak by se vytvořilo jezero slz dva metry hluboké, šest kilometrů široké a šest kilometrů dlouhé.

Za slzami se ale skrývá mnoho bolesti a smutku. Mnohokrát je to fyzická bolest, která nás nutí do pláče, ale daleko častěji to bývá bolest, která je hluboko v naší duši. Ta produkuje mnohonásobně větší množství slz. Asi nejtrpčí jsou slzy matky, ne když rodí své dítě, ale když je její srdce zlomené jeho neposlušností. Někdy lidé roní slzy úplně zbytečně, že bychom se nad tím i zasmáli. Jistý více jak sedmdesátiletý muž seděl v kuchyni a hořce plakal. Nikdo ho nemohl utiшит, ani jeho manželka. Zavolala proto kazatele sboru, aby ho utiшил. Tito manželé žili ze slušného důchodu a za celý život si tvrdou prací naspořili hodně peněz, okolo 800

tisíc dolarů. Muž před nedávnem investoval 500 dolarů do akcií jisté společnosti, ale ta zkrachovala a on své peníze ztratil. Ani kazatel ho nemohl upokojit. Stařec říkal stále dokola: "Tak těžko jsme ty peníze vydělali a můžeme je potřebovat, až přijdou zlé časy." Byl bohatým chudákem. Takovéto slzy jsou zbytečné. Pán Ježíš řekl:

◆ *Nedělejte si starosti o zítřek...*

(Mat 6:34)

Daleko hořčejší a oprávněnější slzy vyronili ti, kdo ztratili lásku svých milovaných. Jednou mi napsala osmdesátiletá matka z Moravy, že její syn odešel před šesti lety do ciziny a od té doby že jí napsal jeden jediný dopis. Prosila mě, abych ho na udané adrese vyhledal a řekl mu, že jeho matka se chodí každý den dívat do schránky, jestli od něj nepřišel dopis. Kolik asi slz vyplakala tato opuštěná matka? Určitě znáte povídku o dvou slzách. Dvě slzy plavaly v moři a náhodou se potkaly. Odkud jsi, slzičko, a komu jsi patřila? Já jsem z Evropy a patřila jsem dívce, kterou opustil její chlapec a odešel do Ameriky. A ty jsi odkud? Já zase plavu z Ameriky a patřila jsem dívce, kterou si ten chlapec vzal. Když přemýšlíme nad pláčem, tak se ptáme, jaký je vlastně užitek z našich prolitých slz? Nejsou zbytečné? Může si dítě pláčem spravit rozbitou hračku? Může matka pláčem přivolat zpět dítě, které zemřelo? Může duše v pekle otevřít jeho bránu svým nářkem a skřípěním zubů? Přesto jsou naše slzy neoddelitelnou součástí našeho pozemského života.

Za prvé, všechny slzy nás vedou k tomu, že tento svět není pro nás natolik dobrý, abychom v něm chtěli žít navždy. Jsme tedy ochotni opustit toto slzavé údolí. Nic na světě člověka tak lehce nepřesvědčí k odchodu jako trápení a slzy. Vidíme to hlavně u starých a věřících lidí, kteří už jsou syti životních těžkostí a chorob, a říkají, že by byli rádi, kdyby je Pán už odvolal. Je také mnoho mladších lidí, kteří se dostanou do těžkostí a nevědí, jak z nich

ven. Mnozí jsou tak zoufalí, že si dokonce sáhnou na život. Před časem se v novinách objevila zpráva, že dvě výborné kalifornské školačky si vzaly život. Nechaly dopis, ve kterém stálo, že je na světě nic nezajímá a že už toho mají dost. Představme si ty potoky slz, které vyronili jejich rodiče.

Za druhé, slzy nás vedou k pocitu, že potřebujeme Pána Boha víc než kdy jindy. Že jsme vlastně na Něm úplně závislí. Podle toho, jakým způsobem se člověk modlí, jestli vyjadřuje vděčnost a závislost na Bohu, můžeme poznat, kolik slz už vyplakal. Ten, kdo prošel ohněm těžkostí a trápení, málokdy ve své modlitbě používá vzletná a poetická slova. Raději se modlí pokorně, někdy i s pláčem a není mnohomluvný. Vidíme to na známém příkladě modlitby farizeje a publikána v ev. Lukáše 18:9-14. Farizeus dlouze vypočítával svoje dobré skutky, ale publikán se modlil velmi pokorně a stručně. Vidíme tu, že slzy jsou průvodním znakem pokání. Slzy vedou člověka k ponížení se, zbavují nadutosti a pýchy. Když král Ezechiáš smrtelně onemocněl a prorok mu řekl, že zemře, otočil se na posteli ke zdi a hořce plakal, vyznával svoje hříchy a prosil o uzdravení. Toto místo v 2. Královské 20:5 je také prvním místem v Bibli, kde je zmínka o slzách. Král David ve svém soužení řekl:

◆ *O mém vyhnanství si vedeš záznam; ukládej si do měchu mé slzy. Což je v svých záznamech nemáš?* (Žalmy 56:9)

Prorok Jeremiáš v 14:17 vyznává:

◆ *... z mých očí tečou slzy bez přestání* A také jeho další kniha se jmenuje Pláč Jeremiášův. Žena hříšnice také když přišla za Ježíšem do farizejova domu, s pláčem přistoupila k Ježíšovi a slzami zmáčela jeho nohy, utírala je svými vlasy, líbala a natírala je vzácnými mastmi (Lukáš 7:36-38).

Za třetí, slzy nás utí většinou soucitu s druhými, hlavně s trpícími. Je mnoho druhů slz, ale ty nejvzácnější jsou slzy lítosti nad hříchem, když člověk činí

pokání. V nebi je radost nad každým hříšníkem, který činí pokání. Nemůžeme těšit druhé, pokud jsme sami neprošli trápením a nevyronili ani jednu slzu. Pán Ježíš nás může utěšovat skrze Ducha svatého, protože sám velmi trpěl a proléval slzy (Židům 5:7). Duch svatý je naším Utěшитelem. Sám Pán Ježíš plakal nad Jeruzalémem, protože věděl, co čeká jeho obyvatele (Lukáš 19:41), plakal také nad Lazarovým hrobem (Jan 11:35) a nakonec na kříži. Apoštol Pavel nám přikazuje "plačte s plačícími" (Římanům 12:15).

Ať jsou naše slzy jakkoliv trpké a jakkoliv mnohé, Pán Bůh setře každou slzu z našich očí a už nebude více pláče ani trápení. - Josef Hodul -

PROČ NOVÁ BIBLE KRALICKÁ ?

Proč v naší zemi vzniká další překlad Bible – není to zbytečný přepych? Máme za to, že nikoli. Je dobré si uvědomit, že dnes jsou v češtině běžně dostupné jen dva kompletní překlady Písma. Vedle Bible kralické, která je již více než čtyři sta let stará, je tu pouze Ekumenický překlad ze 60. a 70. let našeho (již brzy "minulého") století.

V zemích, kde má křesťanství pevnější pozici než u nás (Česká republika je podle posledních výzkumů po Bělorusku a Albánii třetí nejateističtější zemí z bývalého východního bloku), mají lidé běžně k dispozici více překladů Písma. K nejoblíbenějším pak patří právě revize tradičních významných překladů, kterými jsou například anglická *King James Version* nebo německá *Lutherbibel*. Díky stále novým revizím je v těchto zemích tradiční biblický text zprostředkován každé následující generaci a zároveň je možné uplatňovat nové jazykovědné a další odborné poznatky biblického bádání.

V naší zemi však k podobné revizní aktivitě nikdy nedošlo. Pouze v r. 1915 vyšel díky obdivuhodnému úsilí evan-

gelického kněze Jana Karafiáta "Text kralický z roku 1613 podlé původních textů opravený." Význam Karafiátova vydání spočíval zejména ve zpřesnění některých míst, jazyk však zůstal nadále ve své archaické podobě z konce 16. století. Kralická Bible se tak pro novodobého čtenáře stávala stále méně srozumitelnou.

V letech 1961-1979 pak vznikl *Ekumenický překlad*, jenž se svou metodou i teologickými východiskami od Bible kralické podstatně odlišuje. Zatímco kraličtí byli svými postoji vedeni k tomu, aby překládali Písmo co možná doslovně, tvůrci Ekumenického překladu postupovali (zejména u Nového zákona) metodou tzv. *dynamického ekvivalentu*, tj. překládali spíše "myšlenku myšlenkou". Výsledkem je mimořádně čtivý a srozumitelný text, jehož nevýhodou je však místy jeho relativní vzdálenost od doslovného znění předlohy. Čtenář uvyklý kralickému překladu se pak nezdědka potýká s pocitem, že drží v ruce "jinou" knihu. Tato situace vedla k tomu, že mnozí jednotlivci i celé sbory dodnes řeší dilema, zda používat "doslovný" překlad kralický či "srozumitelný" ekumenický.

O řešení tohoto dilematu se snaží současný překladatelský projekt s názvem *Nová Bible kralická*. Jedná se o revizi mnohem rozsáhlejší, než byla někdejší Karafiátova. Tam, kde původní kralické znění obsahuje dnes již archaické tvary či výrazy, nahrazuje je NBK současnými a zároveň přizpůsobuje větnou stavbu soudobým zvyklostem. Tam, kde kralický text vyžaduje věcnou korekci, přináší NBK přesnější znění, opírající se o dokonalejší jazykovědné pomůcky a v neposlední řadě o moderní počítačovou technologii.

Cílem této revize je zachovat atmosféru, sílu a krásu kralického překladu a přitom podat co nejširšímu okruhu čtenářů moderní a srozumitelný text věrný hebrejskému a řeckému originálu. Mottem a vodítkem celé práce se stalo prohlášení zapsané v Epištole Židům

4:12 "Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč." Stejně jako kdysi Bible kralická, je i NBK překladem určeným zejména pro bohoslužbu a každodenní čtení. Naším přáním a modlitbou je, aby skrze tento překlad zazníval Boží hlas k naší generaci tak zřetelně a neodolatelně, jako tomu bylo u jeho předchůdkyně v generacích minulých.

VÍCE O SYNOPSIS

Na základě Vašich ohlasů jsme se rozhodli napsat něco více o námi připravované *Synopsi čtyř evangelií*. Zde je tedy několik objasňujících informací:

Řecké slovo *synopsis* znamená doslova *souhled*. Smyslem synopse evangelií je tedy provést jejich "souhled" neboli vzájemné porovnání. Pro tento účel jsou na každé stránce synopse čtyři sloupce, pro každé evangelium jeden, což dovoluje čtenáři získat přehled o tom, ve kterých bodech se jednotlivá evangelia shodují a ve kterých naopak prezentují každé svůj specifický úhel pohledu.

Všechna čtyři evangelia jsou otištěna v plném znění, jejich text je však rozdělen podle obsahu na samostatné oddíly, které jsou seřazeny v chronologickém pořadí. V případech, kdy danou událost či výrok zaznamenává více evangelistů, jsou tato paralelní místa uvedena v příslušných sloupcích vedle sebe. Toto uspořádání evangelijního materiálu umožňuje čtenáři plastičtější (až čtyřrozměrný) pohled na každou zaznamenanou situaci. Chronologické seřazení jednotlivých oddílů pak čtenáři umožňuje získat souvislejší obraz o Ježíšově životě a službě.

Připravovaná *Synopse čtyř evangelií* je českou verzí standardní akademické práce Kurta Alanda, *SYNOPSIS QUATTUOR EVANGELIORUM*, kterou v řečtině, němčině a angličtině vydává stuttgartská Deutsche Bibelgesellschaft, s jejímž laskavým svolením tato česká edice vzniká. Čtenáři, kteří již vlastní řeckou synopsi, budou nyní

moci snadněji posoudit věrnost a přesnost překladu Nové Bible kralické. Překladatelé totiž při své práci postupovali tak, že pokud se některý řecký výraz vyskytoval shodně v různých evangeliích, překládali jej rovněž shodně a pokud se jakkoli odlišoval, promítl se odlišnost i do českého znění. Tato plná synoptická konzistence NBK je zatím mezi českými překlady ojedinělá.

Zasvěcenější čtenáři jistě ocení rovněž poznámkový aparát této synopse. Ten bude upozorňovat na všechny významnější odchylky mezi hlavními edicemi řeckých manuskriptů (kritické vydání Nestle-Alandovo oproti tradičnímu Textu Receptu).

Synopsi čtyř evangelií chystáme uvést na trh v průběhu roku 2000 jako dárek všem českým "písmákům". Věříme, že se *Synopse* stane oblíbenou pomůckou a nepostradatelným pomocníkem všech čtenářů, studentů, učitelů i kazatelů Božího slova.

Synopse čtyř evangelií vyjde ve zvláštní omezené edici v rozsahu cca.150 stran a její cena se bude pohybovat v rozmezí čtyři sta až pět set korun. Pokud však chcete využít možnosti předobjednávky, budete moci tuto jedinečnou pomůcku získat přednostně jako jedni z prvních a navíc s dvaceti-percentní slevou.

Sdružení pro Novou Bibli kralickou, Rudolfovská 11, 37006 Č. Budějovice.
tel: 038/635-5496, fax: 038/635-5177,
E-mail: m.didonato@atlas.cz

Z INTERNETU:

NĚMEČTÍ KAZATELÉ SE ODMÍTÁJÍ OMLUVIT ZA "ZRADU" BRATRA

Po pětatřiceti letech se vrátil do Německa Bratr Andrew, zakladatel misie "Open door - Dveře dokořán". Přijel, aby mohl odpustit některým kazatelům, o nichž se dozvěděl, že jej během komunistické vlády zradili. "Měl jsem možnost nahlédnout do svazků Stasi, které se týkaly mé osoby," řekl. "Svazek má 142 stránek. Objevil jsem

v něm jména několika vedoucích osobností evangelikálních církví, které mě zradily. Tito pastoři dostávali zásilky biblí určených pro sbory v Rusku, místo toho je odevzdávali na ústředí Stasi, kde byly spalovány. Měl jsem v úmyslu za jmenovanými kazateli jít a odpustit jim. Ale oni o odpuštění nestojí. Dál mají zatvrzelá srdce, dál jsou přesvědčeni, že komunismus byl pro svět dobrý systém. Takový postoj vůbec nechápu. Jsem přesvědčen, že správný křesťanský postoj je takový, že je lépe nabídnout odpuštění dříve, než jsem o něj požádán. Tak to učinil i Pán Ježíš na kříži, když řekl: "Otče, odpusť jim." Nikdo Jej nežádal o odpuštění, byl to On, kdo jim odpustil."

Bratr Andrew kontaktoval kazatele před svým odjezdem, ale ani jeden nepřišel, aby se s ním setkal. "Východoněmečtí kazatelé, kteří mě zradili, se mi důsledně vyhýbali," dodal. "Já se však nevzdám. Budu usilovat o usmíření..." Dále vysvětlil, že tito kazatelé nechali některé bible projít, abychom jim důvěřovali a nepřišli na to, co se ve skutečnosti děje. Dostávali jsme "poděkování" z Ruska, ale nevěděli jsme, že jen malé množství doručených biblí našlo své čtenáře. "Naštěstí bylo množství zásilek předávaných prostřednictvím těchto představitelů církve jen zlomkem zásilek, takže spalené bible a jedno nebo dvě vozidla, o něž jsme při převozech přišli, zmařily jen malou část naší práce," dodává bratr Andrew.

- Assist - HCJB -

HŘEBÍKY

Jeden malý chlapec měl potíže ovládat svůj temperament a výbuchy hněvu. Jednoho dne mu dal otec kladívko a hřebíky a řekl, že kdykoliv se přestane ovládat, musí zatlouct do plotu jeden hřebík.

První den jich chlapec zatloukl 37. Během následujících dnů a týdnů se chlapec učil ovládat svůj hněv i chování a počet hřebíků, které denně zatloukl,

se snižoval. Přišel na to, že je snazší krotit svoji vznětlivost, než pokaždé zatloukat hřebík.

Konečně přišel den, kdy se ovládal celý den. Chlapec radostně oznámil otci, že dnes nemusel zatlouct ani jeden hřebík. Tatínek mu řekl, že nastal čas, aby každý den, kdy nepropadne zlobě, vytáhl z plotu zatlučený hřebík. Dny míjely, hřebíky ubývaly a pak nastal den, kdy chlapec oznámil, že vytáhl všechny hřebíky.

Otec vzal syna za ruku a když přišli k plotu, řekl: "Mám z tebe radost, synu, ale vidíš ty díry ve dřevě? Ten plot už nebude nikdy takový, jaký byl. Kdykoliv něco zlostně řekneš, zůstane po tvých slovech jizva jako tato. Člověka můžeš zranit opakovaně, i když jej bodneš nožem, nůž vytáhneš, ale nezáleží na tom, kolikrát se omluvíš, jak moc lituješ svého činu, zranění a jizva zůstávají. A verbální zranění je stejně bolestivé jako fyzické napadení."

Přátelé jsou vzácný dar. Jsou zde proto, abychom se měli na koho usmívat, aby nás měl kdo povzbudit i usměrnit. Jsou zde proto, aby naslouchali, když nás něco tíží, a povzbuzovali, když nás něco trápí. I oni nám otevírají své srdce. Mějme své přátele v lásce a ukažme jim, že i nám záleží na jejich radostech i starostech.

- zaslal Milan T., Denver-

MÍŠA

Dva Američané přijali pozvání přijet do Ruska vyučovat morálku a etiku. Jejich vyučování je zavedlo mezi podnikatele, požárníky, policisty, do vězení i do jednoho dětského domova.

Tam žila asi stovka chlapců a dívek, které byly opuštěny, zneužívány, zanedbávány, až skončily v péči státního zařízení.

Z dětského domova pochází následující vyprávění:

Dětský domov jsme navštívili v době vánočních svátků a svěřenci poprvé slyšeli tradiční vánoční příběh. Vyprávěli jsme jim o tom, jak Marie a Josef přišli

do Betléma, kde nemohli najít žádný hostinec, který by je na noc přijal, a tak skončili ve stáji, kde se narodil jejich prvorozený syn. Rodiče jej položili do jesliček a dali mu jméno Ježíš.

Během příběhu děti a personál domova pozorně naslouchali. Děti seděly na svých židličkách s napětím ve tváři, aby jim neuniklo ani slovo. Na konci příběhu jsme dětem rozdali čtvrtky papíru a žluté papírové ubrousky a dali jsme jim instrukce, jak vyrobit jesličky. Děti opatrně trhaly ubrousky na proužky a jesličky pomalu dostávaly svůj tvar. Z plstěné látky si každé dítě vystříhlo dětátko. Dále jsme každému dali malé kousky flanelu na Ježíškovu příkrývku. Děti byly zaujaty prací.

Pomalou jsem procházel mezi nimi, abych pomohl, bude-li třeba. Moji pozornost upoutal asi šestiletý chlapec, Míša, který své dílo už dokončil. Přišel jsem se podívat a viděl jsem, že v jesličkách ležela dvě dětátka. Přivolaal jsem překladatele, abych se ho zeptal, proč jsou v jesličkách dvě novorozeňátka.

Míša si založil ruce přes prsa, podíval se na dokončené dílo a začal téměř doslovně opakovat celý příběh o narození Ježíška. Byl jsem překvapen: přestože slyšel příběh poprvé, zapamatoval si každý detail. Když přišel k vyprávění, jak Marie dítě zavinula do plenek a položila do jesliček, vyprávění zdaleka nekončilo. Chlapec pokračoval: "Když Marie položila dětátko do jesliček, Ježíšek se podíval na mně a zeptal se, jestli mám místo, kde mohu zůstat. Řekl jsem mu, že nemám maminku ani tatínka, nemám žádný domov. A Ježíš mi řekl, že mohu zůstat s ním. Odpověděl jsem, že to nejde, protože nemám žádný dárek jako ostatní. Chtěl jsem tak moc zůstat s Ježíšem a přemýšlel jsem, co bych mu mohl dát. A tak jsem si pomyslel, že bych mu mohl dát trochu svého tepla. To by nebyl špatný dárek. A tak jsem se zeptal Ježíška: 'Když tě budu zahřívát, stačí takový dárek?' A On mi odpověděl: 'Jestli mě budeš zahřívát, tak to je ten nejlepší

dárek, který mi kdo může dát.' A tak jsem se dostal do jesliček vedle Ježíška a on mi řekl, že s ním mohu být stále."

Když malý Míša skončil své vyprávění, měl oči plné slz, které mu stékaly po tvářičkách. Dlaněmi si přikryl tvář, sklonil hlavu na stůl a jeho ramínka se chvěla, zatímco vzlykal a plakal. Míša právě našel někoho, kdo jej nikdy neopustí, ale ani mu nebude ubližovat, našel někoho, s kým může zůstat navždy.

PROMĚNA VE VĚZENÍ Křesťanští vězni proměnili část vězení

(Prison Fellowship Ministries) -

Během třiačtyřiceti let vězeňské misijní služby jsem navštívil stovky věznic kolem celého světa, ale nikdy jsem neviděl žádné tak hrozné, jako je Garcia Moreno v Quitu, v Ekvádoru," řekl Charles Colson ve svém každodenním rozhlasovém komentáři 23. září.

"Současně jsem nikdy neviděl takovou dramatickou proměnu věznic na místo míru, a to vše díky úsilí jednoho oddaného křesťana. Ten muž se jmenuje Jorge Crespo, kdysi slavný právník, dnes předseda Vězeňské misijní služby v Ekvádoru. Během své první návštěvy věznic jsem stoupal po schodišti kluzkém od krve. "Normální bitka," řekl ponuře Crispo. Cely byly tmavé díry, kobky, plné masné špíny a přetékajících splašků.

"Když jsme vyšli do dvora, kde jsem měl mluvit k vězňům, byl jsem šokován dickensovskou scénou. Několik vězňů kulhalo, další měli šátky zakrývající jejich tváře, zřejmě chtěli schovat zjizvené obličej. Přímou naproti mě stál muž s prázdnou oční jamkou, jeho tvář byla plná otevřených hnisajících boláků. Když jsem mluvil k těmto lidským troskám, myslel jsem na Ježíšova slova, která říkal Janu Křtiteli:

♦ *Odpověď pak Ježíš, řekl jim: Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní očistění přijímají, hluší*

slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. (L 7,22) Potom mě vzal Crespo někam dolů, prošli jsme tmavou chodbou a tam mě přímo ohromil kontrast: obrovský vězeňský blok byl naplněn oslnivým světlem. Na jednom konci stál oltář s velkým křížem, a tam bylo shromážděno asi 200 vězňů, kteří čekali na bohoslužbu. Tato část vězení byla vedena Vězeňskou misijní službou a přinášela vězňům striktní instrukce křesťanské víry. Ale i to bylo jen místo přípravy pro další oddělení věznic - místo, kde plně odevzdaní křesťanští vězni žili a sloužili ostatním vězňům. Místo s dojetím nazývali 'domov'. Vše kolem bylo bez poskvrny, podlaha byla vydlážděná a dřevěné palandy si chovanci udělali sami. V rohu byl pod schodištěm malý modlitební koutek, který byl celý den využíván.

Když jsem poslouchal svědectví vězňů z 'domova', uvědomil jsem si, že mám před sebou metaforu křesťanského života. Kontrast mezi pekelným chaosem hlavního vězení a bělostí zdí "domova" byl připomínkou našeho vlastního morálního a duchovního rozhodování ve světě. V každém skutku, v každém činu buď pomáháme vytvářet peklo na zemi, nebo pomáháme přinést předzvěst nebe. Buď přispíváme úpadku světa, nebo s Boží pomocí jej přetváříme k lepšímu. Jak se blíží konec tisíciletí, měli by křesťané pracovat společně, aby i náš svět mohl být proměněn z vězení na domov."

Misionáři HCJB společně s dalšími organizacemi pracují ve vězeňské službě od r. 1979. Několik z nich je zapojeno přímo v Garcia Moreno věznici. Nezapomínají ani na ženy ve věznicích.

- Charles Colson - Internet

P.S. Děkuje všem, kdo pomáhají s vězeňskou službou. Přejeme všem bratrům v Kristu, kteří se ve věznicích nacházejí, aby našli odpuštění, smíření a skutečný mír, který tolik v našem světě, i na svobodě, chybí.

PODVOJNOST VÍRY

Začátkem září jsme v časopise Times mohli číst, že všechny denominace v Británii, protestanté i římská katolíci, společně vypracovali a vydali příručku "Worship Resources for the Milenium" - Zdroje chval pro milénium. V příručce navrhují, jak mají vypadat oslavy nového milénia v církvích během bohoslužeb: "Každý ať je hlučný - ať všichni na něco troubí a foukají - píšťaly, trubky, trumpety, kazů, nebo i reprodukované. Po přečtení veršů z knihy Deuteronomium ať je každý opět hlučný." Potom má následovat několik dalších čtení Písma, poté všichni společně třikrát zpívají "Kum by yah, my Lord".

Generální sekretář "Církevní jednoty" vyzývá všechny církve a sbory, aby používaly instrukce z příručky, protože "za přípravou těchto materiálů stálo neobyčejné úsilí a mnoho modliteb. Ten, kdo bude materiál používat pro přípravu oslav nového milénia, pozná obrovský potenciál kreativní energie."

Ve stejnou dobu mi kdosi poslal následující parodii na Izajáše 6, kterou jsem jen mírně pozměnil:

"A uviděl jsem panovníka, který seděl proti nám na pohodlném křesle. Pestrobarevné balónky, stuhy, mýdlové bublinky a hudební nástroje naplňovaly chrám. Všude bylo plno lidí a kolem sedící osobnosti byli klauni, divadelní skupinky, nejrůznější baviči, vypravěči a zákoutí pro posezení s šálkem kávy. Velké zástupy lidí přecházely z místa na místo. Jedni na druhé volali a říkali: 'Jen povyk, samý hluk a rámus naplňuje toto místo. Celá země musí slyšet, jaký ryk zde je.' Dlažba se chvěla rytmem bubnů, všude vládla taneční rej a veselí. Chrám byl naplněn neutuchajícím potleskem. A pak jsem povstal a stál zpřímá jako svíce. Smál jsem se a volal: 'Jsem OK, i ty jsi OK. Všichni jsme OK!' A jeden z klaunů poodešel ke stánku s občerstvením a nabídl mi koblihu a kolu. A volal: 'běda, běda, běda těm, kdo říkají lidem, že jsou hříšní'. Vtom se objevily tři loutky. A první volala:

'Rozvíjej sám sebe tam, kde právě jsi.' Druhá volala: 'Ztracenci jsou vítězové.' A třetí se přidala: 'Pozitivní přístup (osobní postoj) neznaá hranice a zábrany.' A potom jsem uslyšel příjemný hlas přicházející z pohodlného křesla: 'Koho pošlu a kdo nám půjde, aby nesl tuto novinu ostatním?' Cítil jsem se bezvadně, srdce jsem měl naplněné láskou, i řekl jsem: 'Jasně, já půjdu, žádný problém. Každý chce slyšet právě tohle. Pošli mě!' A hlas řekl: 'Povzbuzuj sebevědomí každého člověka a chraň jeho hrdost.' Zeptal jsem se: 'Jak dlouho?' Hlas odpověděl: 'Až do té chvíle, kdy se sám rozhodne, jak chce žít, až bude mít svůj ustálený systém hodnot, až pozná ten pravý způsob, až bude stejný jako ti, kteří tuto dobrou zprávu přinášejí a které tolik obdivuje. Ať se ti daří!' A já jsem vykročil a cítil jsem se ohromně."

- Jeffrey Thomas, -

PARLAMENT SVĚTOVÝCH NÁBOŽENSTVÍ

se sejde v Kapském městě v Jižní Africe mezi 1. a 8. prosincem 1999. Přípravné setkání se konalo v den jarní rovnodennosti, 23. září v 17.00 na vrcholu Stolové hory. Mezi křesťany v Jižní Africe roste nepokoj, do jaké míry bude jejich město i země postižena duchovním působením a náboženskými obřady těchto vůdců. Lidé mohou být ještě více zaslepeni evangeliem tím, jak budou otevřeny brány démonického působení. Proto vyzývají ostatní křesťany k modlitbám.

Proč jsou modlitby důležité?

Setkání se zúčastní 800 duchovních vůdců, kteří reprezentují všechna náboženství naší planety, to znamená, že budou přítomni představitelé každé démonické mocnosti i těch, kteří se vydávají za všemohoucího boha. V náboženských obřadech uctívají démonické bohy a zamýšlejí vybudovat oltáře těmto bohům. Budou vyvolávat démonické síly, aby se spojili s nebesy a přinášet oběti duchům démonů. Nejde tedy o skupinu turistů, ale před-

stavitelů duchovních mocností, kteří do Kapského města přijíždějí.

Kdo se parlamentu zúčastní?

Představitelé islámu, judaismu, hinduismu, buddhismu, taoismu, jainismu, sangomas (čarodějové) z Centrální Afriky a Latinské Ameriky, šamani ze Severní Ameriky a Dalajláma jako klíčový host. Organizátoři konference prohlašují, že existuje jen jeden bůh, který může být uctíván různými způsoby a nazýváán různými jmény. Zdá se, že i mnozí "křesťané" s tímto prohlášením souhlasí.

Je zajímavé, že na tuto konferenci byli pozváni i Jižní baptisté (USA), kteří zpočátku odmítli účast právě proto, že se jednalo o takovou mnohočetnou náboženskou záležitost.

Teprve až obdrželi oficiální pozvání, s žádostí, aby přednesli důvody, proč věří, že spása přichází pouze prostřednictvím Pána Ježíše, zvážili svůj postoj a přijali tuto příležitost zvěstovat evangelium pro 8 000 účastníků konference, těm, kdo v Krista nevěří. Pečlivě vybrali delegáta apologeta, který bude na konferenci přednášet.

Co mohou věřící dělat?

Je důležité, abychom se modlili, postili a přimlouvali, aby Pán Ježíš ochránil a Ž 33:10. Bůh slyší modlitby a odpovídá! V minulosti se konal v Durbanu Světový kongres hinduismu a sami pořadatelé prohlásili, že to bylo fiasko. Díky Bohu! Podobně tomu bylo i v r. 1994, kde vyznavači Nového věku připravovali konferenci na Wembley stadiónu.

Z DOPISŮ

dopis č. 1358 -

Když někomu něco (např. peníze) dám, tak to přece nemůžu chtít zpátky. Proto se mi nelíbí, že jsem vyzýváán, abych oznámil svůj variabilní symbol a vyžadoval potvrzení pro odečtení "darů" z daní. Jednou jsem to zkusil a předložil potvrzení finančnímu úřadu. Pak jsem

užasl: úřad mi odečetl částku větší, než jsem daroval. Souhlasím s bratrem Milanem Nedělkou, který v dopise č. 341 správně uvádí, že dávat jen to, co si můžu odečíst z daní, je hodno odsouzení. Přispěť malou částkou a pak si ji vzít zpátky (byť formálně od někoho jiného), nedává smysl. Buďto něco dávám, nebo to půjčuji! Jako by něco, včetně peněz, kterými disponuji, bylo mé?! Všechno přece pochází od Dárce! Cožpak jsem už nedostal stokrát víc? Jak velký finanční dar vynahradí lásku, kterou jsem dostal darem, tj. zdarma od svého Stvořitele a Zachránce? Proto žádné potvrzení o daru od lidí, žádnou žádost o snížení daní, ani žádné zveřejnění mého jména! Přece vím, že mi Otec to, co nyní dávám tajně, odplatí zjevně. On to totiž hlavně ve svém Synu udělal už dávno. Z těchto důvodů se pro jistotu nepodepisuji.

- *Váš čtenář* -Pozn. redakce:

Jsmo si plně vědomi, že každý dar dostáváme z Boží milosti a za naše dárcy děkujeme především Bohu. Nikdy jejich jména nezveřejňujeme a jediné, co děláme, je to, že štedrým dárcům chceme vyjádřit náš dík či poslat knižní dárek coby projev vděčnosti. Projevit vděčnost a lásku dělá radost i nám:

♦ **Nikomu nebuďte nic dlužní, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon.** (Římanům 13,8)

To je důvod, proč chceme znát ty, kteří nás finančně podporují.

Druhý důvod je, že žijeme ve společnosti, kde musíme každý dar uvést v účetnictví, které je zákonem vyžadováno a finančním úřadem kontrolováno. Nemůžeme-li identifikovat dárcy, můžeme být obviněni, že nevedeme přesné účetnictví. Finanční kontrolu jsme měli v minulých letech každým rokem.

Ze zkušenosti víme, že možnost odečíst si dar z daní využívá jen 3-4 % ze všech dárců. Celkový náklad deseti tisíc výtisků financuje něco málo přes tisíc čtenářů. Jim patří náš dík.

Upozornění: často se nám stává, že si píšete, abychom vám zaslali poštovní poukázky, protože je přikládáme málokdy. Využíváme této poslední příležitosti v letošním roce a posíláme starý typ poukázky, který v příštím roce již nebude platit. Pokud chcete přispět na tiskový fond, použijte ji před koncem roku. Děkujeme za pochopení. Znovu prosíme, na nových poukázkách používejte svůj variabilní symbol z etikety adresy a hlase nám každou změnu adresy nebo jména.

dopis č. 1713

Vážení přátelé,

Děkujeme vám mnoho za kazetku o Boží svrchovanosti. Máme za to, že tuto kazetku by měl mít každý věřící člověk v naší zemi - protože jednou to slyšet nestačí ... Jestli dovolíte, budu ji rozmnožovat pro své přátele. Jsme často svědky toho, kolik nejasností, v této tak důležité oblasti je i v církvi mezi křesťany.

Bůh vám žehnej ve vaší práci. Pokud budete mít cestu přes Strakonice, určitě se u nás zastavte. Rádi vás uvidíme. - *Jaroslav a Marie, Strakonice* -

OZNÁMENÍ:

KALENDÁŘ 2000

Letos jsme poprvé vydali pro naše čtenáře pěkný kalendář, který může být vhodným dárkem pro Vaše milé společnosti s časopisem.

Pokud máte zájem si kalendář objednat, napište nám do redakce.

SLOVNÍK ZNAKŮ KŘESŤANSKÝCH POJMŮ PRO NESLYŠÍCÍ

Před dvěma lety jsme se seznámili s maminkou, jejíž nejmladší holčička je neslyšící. Tenkrát jí byly tři roky a sluchová vada u ní byla právě lékařsky potvrzena. Začala jsem se učit znakovou řeč a těšila jsem se, až vyjde společná učebnice znakové řeči pro rodiče a jejich neslyšící předškolní děti. Když jsem si jí poprvé kupovala (koupila jsem

ji pak ještě několikrát pro další lidi), uvědomila jsem si, že tato učebnice se k mnoha lidem, kteří by ji potřebovali mít doma, nedostane, protože je příliš drahá. O tomtéž jsem přemýšlela, když jsem si pořizovala slovník znakové řeči na CD - je to výborná věc, ale jen pro ty, kteří mají doma počítač se zařízením na CD.

Malá Lucinka mezitím začala s maminkou a sourozenci občas chodit v neděli k nám do církve. Souběžně s kázáním pro dospělé máme besídku pro děti, kde si vypráví o Bohu a o Bibli způsobem odpovídajícím jejich věku. Zjistila jsem, že mi nestačí zásoba obecných znaků pro vyjádření toho, o čem si děti v besídce povídají, a že znaky, které bych potřebovala znát, abych mohla Lucince tlumočit, nikde shromážděny nejsou. Tím vznikl nápad vytvořit "Slovník znaků křesťanských pojmů pro neslyšící". Snažila jsem se pro realizaci tohoto nápadu sehnat opravdu dobré (a navíc věřící) tlumočnický, ochotné (a navíc věřící) neslyšící lidi, někoho, kdo by stál v čele tohoto projektu jako právní subjekt a byl ochoten sehnat na něj peníze. To se povedlo a začala realizace.

Slovník má ekumenický charakter, obsahuje znaky pro asi pět set pojmů a bude mít tři formy - první formou je kniha, kde budou znaky nakresleny a popsány, druhou a třetí je o některé znaky rozšířená videokazeta a CD. Tam budou pojmy navíc vysvětleny znakovou řečí. Ceny všech tří forem slovníku budou dostupné široké vrstvě obyvatel. Slovník by měl být realizován do konce roku 1999. Právním subjektem pro tuto práci je občanské sdružení NADĚJE.

Pokud byste i vy chtěli přispět finančním obnosem, nebo sponzorsky provedenou prací, spojte se, prosím, s předsedou a ústředním ředitelem NADĚJE Ilijou Hradeckým, nebo pošlejte finanční příspěvky na účet NADĚJE, variabilní symbol vyhrazený tomuto slovníku - 316012163 /0300 variabilní symbol O160. - *Alena Štěpánová* -

ROZLOUČENÍ

V říjnu jsme se v Písku rozloučili s kazatelem Pavlem Hojkou, který zemřel ve věku 55 let. Jeho smrt zaskočila každého z nás a připomenula nám, že nikdo nemá zaručenu příští vteřinu, hodinu, den, týden, měsíc nebo rok. Rodině a píseckému sboru přejeme Boží milost, aby Vaši ztrátu zhojil. Všichni, kdo jste Pavla Hojku znali, vzpomínejte v dobrém.

ČÍM JE PRO NÁS SMRT?

Pokud je smrt:

- ✓ příchodem zkázy, ať je raději spásným příchodem Krista;
- ✓ pro nás koncem, ať je raději počátkem života, počátkem hojnějšího života;
- ✓ pro nás ztrátou, ať je ziskem;
- ✓ pro nás loučením, ať je shledáním;
- ✓ pro nás odchodem, ať je příchodem.

A když Smrt zašeptá:

"Musíš ze světa odejít," ať slyšíme Kristův hlas, jak říká:
 "Teď přicházíš ke mně!"
 - N. Macleod, Internet -

ROK 2000

Všem čtenářům ZODu přejeme hezké prožití sváteční pohody a přejeme Bohem požehnaný Nový rok a nadcházející "tisíciletí".

Během Vánoc pamatujme, že pro mnohé jsou Vánoce jen svátky míru, pro další jen tradicí s Ježíškem v jesličkách. Co znamenají pro nás, pro Jeho církev kterou si vydobyl na kříži?

- ◆ **Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: "Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje."** (Izajáš 9:5)

VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA SOCIÁLNÍ A TEOLOGICKÁ

Studijní obor: Sociální a teologická
 činnost délka a forma studia:
 3 roky, školné 3.000 ročně.

Kontaktní osoba: Petra Horáková

Termín uzávěrky přihlášek:

I. kolo 30.4. 2000,

II. kolo 15.7. 2000

Termín přijímacího řízení:

I. kolo 20.-21.6. 2000,

II. kolo 22.-23.8. 2000

Absolventi jsou připraveni pro činnost odborných pracovníků sociální nebo duchovní péče. Příklady uplatnění: sociální kurátor, sociální pracovník ve všech typech sociálních institucí, kazatel (pastor), pastorační terapeut, misijní pracovník.

Přijímací řízení: zkouška z jazyka českého a anglického nebo německého v rozsahu středoškolské výuky, test sociální citlivosti a všeobecného přehledu, pohovor.

Podmínky přijetí: osobní zkušenost víry (přijetí Ježíše Krista jako osobního Spasitele a rozhodnutí jej následovat a podrobovat se jeho nárokům), maturita, studijní schopnosti a osobní vztah k studijnímu zaměření školy.

Možnosti ubytování:

I. kategorie 4.500,- Kč a

II. kategorie 3.000,- Kč ročně.

Stravování: obědy v jídelně mimo školu, snídaně a večeře v domově mládeže ve vlastní režii.

Vyšší odborná škola sociální a teologická

Blažejské nám. 9
 77200 Olomouc

tel.: 068/522-8921, 522-5728

fax: 522-7508

E-mail: vosst@telecom.cz

Připomínky, objednávky časopisu, kazet a dalších publikací adresujte <zod@hcjb.cz> nebo:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 6 - Břevnov

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - denně z Ekvádoru , od 31.10. 1999 do 25.3. 2000
RÁNO: 6:30 - 7:00 SEČ, tj. 5:30 - 6:00 UTC **9 765 kHz - v pásmu 30 m.**

VEČER: v 20:30 - 21:00 SEČ, tj. 19:30 - 20:00 UTC:
17 795 a 15 560 kHz v pásmech 16 a 19 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **106,7 105,3 103,4 102,4 100,8 95,8 91,0 MHz**

Proglas (Brno, Hostýn a Praděd) v sobotu od 7:15 do 8:30 (VKV)
107,5 90,6 a 93,3 MHz

[<http://www.hcjb.cz>](http://www.hcjb.cz)

[<http://www.hcjb.org>](http://www.hcjb.org)

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 392/1a, 169 00 Praha 69
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**
Podávání novinových zásilek povoleno:
Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.